

บทนำ

ภาพคนไข้จำนวนมากที่ยื่นรอรับการรักษาอยู่หน้าเต็นท์ของหน่วย
แพทย์อาสา ทำให้หมอและเจ้าหน้าที่แต่ละคนต่างจดจ่อกับงานตรงหน้า จน
ไม่มีใครทันสังเกตเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์สีทึมที่เดินปะปนอยู่
กับฝูงชน ต่างจากชาวบ้านทั่วไป เจ้าของดวงตาคมกริบราวมีดโกนจ้องดวง
หน้าหวานปนเศร้าของแพทย์หญิงวิสา ก่อนจะขยับหมวกปิดบังใบหน้าขณะ
เบนสายตาไปยังนายทหารหน้าเข้มที่กำลังถือดอกกล้วยไม้เดินตรงมาที่เต็นท์

ชยีนมองชอกกล้วยไม้ในมือหนาแล้วทำหน้าที่พร้อมกับยกมือขึ้น
กอดดอก เพราะนึกสงสัยว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร จากนั้นก็เหลือบมองดวง
หน้าหวานละไมของแพทย์หญิงนัสชลที่เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวและ
มุ่งมั่น ด้วยแวตานั้นถือในความทุ่มเทของเธอ แล้วเลยไปมองหญิงสาว
อีกคนที่เดินอยู่บนถนนสายอุดมการณ์นั้นด้วยแวตาแบบเดียวกัน

ใบหน้าสวยผุดผาดของแพทย์หญิงวิสาที่ตรึงอยู่ในความรู้สึก ทำให้
คนรอบมองอย่างตั้งใจรู้สึกอารมณ์วูบไหว ยิ่งยามเธอคลี่ยัมขณะถามไถ่
อาการของคนไข้อย่างอารี ก็ยิ่งทำให้คนที่แอบมองอยู่เงียบๆ รู้สึกอู่นวบ

กลางหัวใจ

ชายหนุ่มถอนใจแผ่วเบา เมื่อเห็นพวกเธอยังคงมุ่งมั่นเดินอยู่บนถนนสายอุดมการณ์ตามสายอาชีพอันทรงเกียรตินั้นไม่เคยเปลี่ยน แม้ว่ากาลเวลาจะหมุนผ่านไปนานสักเท่าไร ต่างจากเขาที่เวลานี้เส้นทางสายอุดมการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

ชยีนเผยรอยยิ้มบางๆ ยามนึกถึงช่วงเวลาเลี้ยงเป็นเลี้ยงตายเมื่อครั้งถูกคนของนายพลลอซูล้อมด้วยอาวุธหนัก เขาหลบตาคมกริบง้างๆ แล้วสุดลมหายใจเข้าปอด เมื่อเสียงปืนดังอื้ออึงรอบด้านหวนกลับเข้ามาในมโนสำนึกอีกครั้ง

ในช่วงวินาทีเป็นตายนั้น เขารู้ว่าหญิงสาวที่ซุกอยู่ข้างตัวหวาดกลัวขนาดไหน แต่เธอกลับครองสติได้อย่างดีเยี่ยม และสิ่งที่ทำให้เขาชื่นชมในความเด็ดเดี่ยวของเธอมากขึ้นทุกขณะก็คือ เมื่อฝ่ายตรงข้ามสาดกระสุนเข้ามาราวท่าฝน เขากลับไม่ได้ยินเสียงหวีดร้องหลุดออกมา นั่นเพราะเธอพยายามกักฟันข่มความกลัวแล้วหมอบอยู่ในที่ของตน

เวลานั้นแม้อยากดึงร่างบอบบางเข้ามากอดปลอดภัย แต่เขาก็ทำได้เพียงปล่อยให้เธอซุกตัวอยู่ข้างๆ แล้วปกป้องเธอจนสุดความสามารถตลอดการสู้รบอันดุเดือด เขาทำได้เพียงเหลือบมองเธออยู่บ่อยครั้งด้วยสายตาห่วงใย

เสียงปืนที่ดังอื้ออึงอยู่รอบกายทำให้เขามองร่างบอบบางที่หมอบนิ่งอยู่ข้างตัวอย่างเห็นใจ เธอไม่ควรมาเสี่ยงชีวิตอยู่ในสมรภูมิที่มีความขัดแย้งของคนชาติอื่น...

ดวงตาที่ปิดอยู่เปิดขึ้นช้าๆ จับจ้องใบหน้างดงามไม่เคยเปลี่ยน แล้วเลยไปยังมือเรียวที่ครั้งหนึ่งเคยช่วยรักษาชีวิตเขาไว้

ดวงตาคมกริบมองทุกอริยาบถของแพทย์หญิงวริส แล้วระลึกรถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เขาเข้าไปช่วยวริส หลังจากให้คำมั่นสัญญาว่าจะอุทิศทุกลมหายใจเพื่อช่วยเหลือบิดาของเธอ แม้ว่ากว่าจะทำสำเร็จเขาเกือบเอา

ชีวิตไม่รอดเพราะถูกยิงระหว่างฝ่าดงกระสุนออกมาก็ตามที

ขณะได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะถูกกระสุนเจาะเข้าร่างถึงสามนัด ความเจ็บปวดจากพิษบาดแผลทำให้เขาเริ่มถอดใจ ในช่วงวินาทีแห่งความเป็นความตาย เขาได้ยินเสียงเตโชตะโกนก้องบอกให้เข้มแข็ง พร้อมกันนั้นเสียงอึกทึกของเฮลิคอปเตอร์ก็ดังใกล้เข้ามา

เวลานั้นเขารู้สึกเหมือนตัวเองนอนอยู่บนพรมแดนระหว่างความเป็นกับความตาย ทุกอย่างรอบกายเริ่มเป็นสีหม่น ดวงตาที่เคยมองเห็นแจ่มชัดค่อยๆ พร่าเลือน ส่วนเปลือกตานั้นก็หนักอึ้งจนลืมตาแทบไม่ขึ้น เขาได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วของตัวเองและได้กลิ่นความเลือดคละคลุ้งจนรู้สึกสะอิดสะเอียน

เมื่อแน่ใจว่าอาการสาหัสเกินเยียวยา เขาจึงปิดเปลือกตาลงแล้วพยายามเรียกเตโช หวังเพียงจะฝากฝังแผ่นดินที่เขารักและเฝ้าคำอำลาน้องชายคนเดียว ระหว่างเฝ้ารอให้เตโชขานรับอย่างชัดเจน อยู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าเร่งรีบตรงดิ่งเข้ามาพร้อมกับเสียงใสๆ ของใครคนหนึ่ง

‘คุณชยีน คุณได้ยินฉันไหมคะ’

เสียงนั้นทำให้คนที่มองเห็นความตายอยู่รำไรทำหน้าเหว่ ก่อนจะกระตุกยิ้มเพราะคิดว่าเสียงหวานใสดังระฆังแก้วที่ได้ยินคงเป็นเพียงสิ่งที่จิตปรุงแต่งขึ้น...เขาความรู้สึกผิดต่อเธอ...ชายหนุ่มสลับได้เพียงเท่านั้น

เมื่อเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบรุนแรงจนไม่น่ารักษาลมหายใจของตนได้ ชยีนจึงบอกตัวเองว่า เวลานี้จิตวิญญาณของเขาคงหลุดลอยออกจากร่างไปนั่งคุกเข่าเพื่อขอให้เธอยกโทษในสิ่งที่ได้กระทำลงไป ขณะภาวนาขอให้เธอได้ยินคำขอโทษจากเขา ปลายนิ้วอุ่นๆ ที่แตะไบหนักก็ทำให้สติสัมปชัญญะอันรางเลือนหวนกลับมาอีกครั้ง เขาเห็นเธอจ้องมองมาด้วยแววตาตื่นตระหนกผ่านสายตาอันพร่าเลือน

เวลานั้นเขาบอกไม่ถูกว่าทำไมถึงได้รู้สึกดีใจหนักหนาที่ได้ยินเสียงเธอ ขณะที่เปลือกตากำลังจะปิดด้วยความหนักอึ้ง เสียงกังวานใสของเธอก็ทำให้

เขาพยายามลืมตาขึ้น

‘คุณซยีน อย่าเพิ่งหลับ มองหน้าฉัน’

วริสาตบหน้าซยีนเบาๆ ก่อนจะหันไปขอเครื่องมือทางการแพทย์จาก
เตโช แล้วเริ่มลงมือรักษาคันเจ็บที่อาการหนักเอากการนั้นอย่างเร่งด่วน

‘หมอ...’ เขาได้ยินเสียงพะแ่วของตัวเองร้องเรียกเธอ

‘อย่าเพิ่งพูดอะไรล่ะ อดทนและพยายามรักษาลมหายใจของคุณไว้
นะคะ’

คำพูดของหญิงสาวทำให้คนที่พร้อมเดินหน้าสู่ความตายรู้สึกอบอุ่น
หัวใจอย่างประหลาด จนทำให้ความรู้สึกเจ็บปวดที่เผชิญอยู่ผ่อนคลายลง
ได้อย่างน่าอัศจรรย์

‘รักษาลมหายใจไว้...’ ชายหนุ่มทวนคำเสียงพะแ่ว

‘ใช่ค่ะ คุณต้องรักษาลมหายใจไว้เพื่อตัวเองนะคะ’ วริสาตอบเสียง
อ่อนโยน

รักษาลมหายใจเพื่อตัวเอง...ซยีนทวนคำพูดนั้นกับตัวเองขณะขบ
กรามแน่นเพราะรู้สึกปวดหนึบตรงบาดแผล ใบหน้าเผือดซีดหันไปด้านข้าง
มองเลี้ยวหน้าต่างามที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นต่อหน้าที่ของตน ขณะที่
สติสัมปชัญญะของเขาร่วงเลื่อนเต็มที

เธอไม่เคยเปลี่ยน...คนที่กำลังดำดิ่งอยู่กับอดีตเงยหน้าขึ้นมอง
หญิงสาวที่มีความหมายต่อหัวใจ แล้วเผยรอยยิ้มขณะกระซิบกับตัวเอง...
หมอมะรุโหมว่า ในวันนั้นการที่เขาพยายามรักษาลมหายใจไม่ใช่เพื่อตัวเอง
แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็เพื่อเธอ หาใช่ใครอื่นไม่

และหมอก็คงไม่รู้อีกเช่นกันว่า การผ่าเอากะสุนออกจากร่างกายใน
วันนั้น นอกจากสองมือนั้นจะช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ เธอยังได้กำจัดวิญญาณ
ของเขาติดมือไปด้วย แต่ด้วยเป็นเพียงกลุ่มกำลังคนติดอาวุธที่ไร้อนาคต
เขาจึงพยายามปฏิเสธความรู้สึกของตัวเอง

เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่า การที่ยังจดจำแพทย์หญิงวิโรชา เป็นเพราะเธอเป็นคนช่วยชีวิตเอาไว้ รวมถึงรู้สึกผิดที่ทิ้งเธอเข้ามาเสี่ยงในสงครามระหว่างชาติพันธุ์ แต่พอกาลเวลาผ่านไป ความทรงจำเกี่ยวกับเธอก็ยิ่งแจ่มชัด โดยเฉพาะความสวยผุดผาดของดวงหน้าที่ฉายประกายเด็ดเดี่ยวได้อย่างน่าทึ่ง ยิ่งตราตรึงอยู่ในหัวใจ แม้วันเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไรก็ตามที

หลังจากนั่งถาม-ตอบตัวเองมาตลอดสามปี ความทรงจำยังติดตรึงไม่แปรผันนั้นก็ทำให้เขายอมรับในที่สุดว่า...ท่ามกลางสมรภูมิรบอันดุเดือด รวมถึงการต่อสู้เพื่อรักษาลมหายใจในสภาวะที่ความหวังกำลังดับมิด การที่เขารู้สึกเห็นใจและห่วงใยคุณหมอคนสวยหาใช่ความรู้สึกผิดไม่...แต่มันคือความรักที่ก่อเกิดขึ้นโดยที่เขาไม่รู้ตัว

ตลอดเวลาเขาพยายามหักห้ามความคิดถึงที่โอบยิบอยู่ในความเพ้อฝัน อีกทั้งเจียมตัวเจียมใจ เพราะสถานะของเขาและเธอนั้นแตกต่างกัน จนเรียกว่าเส้นขนานก็ไม่ผิด วันแล้ววันเล่าเขาได้แต่บอกตัวเองว่า...รักเธอไม่ได้

ทว่าจนแล้วจนเล่าเขาก็ไม่อาจหักห้ามความปรารถนาที่จะละวางความต้องการนั้น แต่ด้วยสถานะของเธอก็แตกต่างราวฟ้ากับดิน รวมถึงความไม่พร้อมหลายๆ อย่าง เขาก็ทำได้เพียงเฝ้ารอเวลาอย่างใจเย็น

จวบจนสถานะทางสังคมของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากผู้กองชยีน นายทหารไร่บ้าน มาเป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่ง โดยรากฐานเหล่านั้นมาจากเหมืองแร่ทองคำ ซึ่งเป็นเส้นเลือดใหญ่ในการเปลี่ยนจากอาวุธร้ายใช้ห้าพันเยี่ยงอำนาจมาเป็นชุมทรัพย์อันมหาศาลให้ชีวิตของเขาและคนในปกครอง

หลังจากนายพลอาเซยอม่วงอำนาจ รัฐบาลเข้ามามีบทบาทในการปกครองมากขึ้น และสิ่งเหล่านั้นก็ทำให้การเมืองการปกครองมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นตามลำดับ

เวลานี้ชีวิตของเขากำลังรุ่งโรจน์ ธุรกิจของเขาประสบความสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว จนเขาถูกจัดอันดับให้เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงอันดับ

ต้นๆ ของยุโรป ต่างจากกลุ่มนายพลลอส้อย่างสิ้นเชิง เพราะนับตั้งแต่บิดาของเขาหันมาจับมือกับรัฐบาล คนพวกนั้นก็หลบลี้หนีหายราวกับไรต์ตัวตน แม้จะมีการไล่ล่าเพื่อความมั่นคงในอนาคต แต่พวกเขา ก็เร็นกายหายเข้าไปในผืนป่าและไม่มีใครได้ข่าวอีกเลย

ฐานะอันแตกต่างทำให้ความรักของเขากับเธอวางอยู่บนเส้นขนาน จนเขามองไม่เห็นความเป็นไปได้ว่าจะสามารถบรรจบกัน แต่เมื่อหันไปมอง ชายหญิงอีกคู่หนึ่ง... ชยีนเบนสายตาไปยังอดีตคู่ปรับที่ก้าว่างเข้ามาอย่างมั่นคงแล้วเผยรอยยิ้มอ่อนละมุน ความรักที่กลั่นจากหัวใจอันกล้าแกร่ง ถ่ายทอดผ่านสายตาที่จับนัยอยู่ที่แพทย์หญิงนัสซล

ภูริช... ชื่อของนายทหารหน้าเข้มที่ตั้งกองอยู่ในหัวทำให้ชยีนนึกยิ้มกว้างกว่าเดิมขณะสายหน้าน้อยๆ กับความหมายอันลึกซึ้งของชื่อนั้น ชายหนุ่มเบนสายตาไปยังคุณหมอคณาม ดวงตาคมกริบพินิจดวงหน้าหวานละมุนของหญิงสาวผู้กำหัวใจอดีตสายลับจอมป่วนที่เข้ามาก่อวุ่นจนเกือบได้วางมวยกันอยู่บ่อยครั้ง

เขารู้ว่าชื่อของคนทั้งสอง... ชื่อหนึ่งหมายถึงแผ่นดิน ขณะที่อีกชื่อหมายถึงท้องฟ้า แม้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำจะไม่มีวันบรรจบกันได้ แต่เมื่อชะตาชีวิตของคนคู่หนึ่งขีดไว้ด้วยพรหมลิขิต ความเป็นไปไม่ได้ก็ถูกเชื่อมด้วยสายฝนที่โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า เพื่อชุบชีวิตให้ผืนดินอันต่ำต้อยและก่อกำเนิดสิ่งมีชีวิตให้แก่โลกแห่งความรักไปตราบนานเท่านาน

ขนาดฟ้ากับดินยังเชื่อมกันได้ แล้วทำไมเส้นขนานจะบรรจบกันไม่ได้ หลังจากเห็นว่าทุกข้อจำกัดมีความเป็นไปได้เมื่ออยู่ในโลกของความรัก ชยีนจึงบอกตัวเองอย่างมุ่งมั่นว่า เมื่อความรักสั่งให้เขากลับมาทวงคืนหัวใจ แม้ต้องตามล่าไปจนสุดปลายฟ้า เขาก็จะดันดันไขว่คว้ามาให้ได้

ขณะยืนทบทวนห้วงเวลาที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิต ชายหนุ่มก็คลายมือออกขณะจ้องนายทหารหน้าเข้มที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคู่ปรับเดินแหวกกลุ่ม

ชาวบ้านไปเป็นประจันหน้ากับแพทย์หญิงนภัสชล ก่อนจะล้วงผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อให้เธอ และภาพนั้นก็ทำให้ริสาและคนที่อยู่ในบริเวณนั้นประหม่อกันเกรียวกราว

“คุณนุริช ทำอะไร ฉันทำงานอยู่นะ”

เขาได้ยืนรออยู่ขณะที่ดวงตาคู่สวยกวาดมองไปรอบๆ แล้วยิ้มอย่างเขินอาย แต่คำตอบที่ได้กลับเป็นดอกกล้วยไม้ช่อใหญ่ที่วางลงตรงหน้าพร้อมกับที่เสียงหัวเราะคิกคักรวมถึงเสียงอื้ออึงจากคนรอบข้างเงียบลงทันใด

ชยีนมองร่างสูงใหญ่ที่ย่อตัวคุกเข่าลงตรงหน้าคุณหมอคนสวย แล้วเลิกคิ้วกับการจ้องอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยนั้น พลงงใช้มือถูปลายคาง

ให้ตายเถอะ เขาคาดไม่ถึงถึงเลยจริงๆ ว่า ในวันที่ตัดสินใจเดินหน้าไขว่คว้าหาความรัก จะเป็นวันที่นายทหารหน้าเข้มนามนุริชคุกเข่ามอบดอกไม้ช่อใหญ่ให้ภรรยาของเขา...พร้อมกับคำบอกรักอันหวานซึ้ง

ชยีนบอกไม่ถูกว่าทำไมเขาถึงรู้สึกตื้นตันกับการกระทำของนุริช ชายหนุ่มมองสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรักและศรัทธาของแพทย์หญิงนภัสชलयามมองคนรักของเธอด้วยความอึ้งเอิบใจ จากนั้นก็เหลือบมองดวงหน้านวลเนียนของแพทย์หญิงอีกคนที่มองการกระทำนั้นด้วยความตื่นตันทันทีในสิ่งที่เพื่อนรักได้รับ...จากคนรัก

“หมอ ผมขอให้คำมั่นว่า ในอีกไม่กี่วัน...ความตื่นตันทันทีนั้นก็จะ เป็นของคุณเช่นกัน” ชายหนุ่มกระซิบกับตัวเองขณะค่อยๆ เร้นกายเข้าไปในฝูงชน และเดินหายเข้าไปในแนวป่า

ชยีนก้าวขึ้นไปนั่งบนรถคันใหญ่ซึ่งมีสมรรถนะในการขับเคลื่อนดีเยี่ยม หลังจากเสียงสตาร์ทเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้น คนที่ทำหน้าที่พลขับก็หันไปมองใบหน้าหล่อเหลาแต่เรียบเฉยแล้วเอ่ย

“ผู้กองไม่คิดจะไปหักท่ายพวกเขาหรอกครับ”

“ไม่ละ ฉันไม่อยากให้หมดกำลังใจจนไม่มีสมาธิรักษาคนไข้” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ

“คุณหมอยังเหมือนเดิมทุกอย่าง” คนที่คอยติดตามความเคลื่อนไหวของหญิงสาวมาหลายเดือนรายงาน

“ฉันรู้...ว่าเธอยังคงยึดมั่นในอุดมการณ์และทำหน้าที่หมอได้อย่างน่าชื่นชม” เขาพูดพร้อมกับถอนใจยาวเมื่อนึกถึงใบหน้าสวยผุดผาดที่มีความมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง

“เท่าที่ผมสืบได้ คุณหมอยังไม่มีคนรักจริงๆ ที่มีคนพยายามขอโอกาสผู้กองว่ามันน่าจะแปลกไหม”

“การที่เธอไม่มีคนรักมันน่าจะแปลกตรงไหน” ชยินถามพร้อมกับเลิกคิ้ว

“ก็แปลกตรงเธอไม่สนใจใครนะสิครับ จากข้อมูลที่สายรายงาน คนเข้ามาจีบเธอล้นมือมีฐานะและตำแหน่งงานในระดับไม่ธรรมดา”

“บางทีเธออาจกำลังรอใครสักคน” ชยินเบนสายตาออกไปนอกตัวรถแล้วอมยิ้มน้อยๆ เมื่อความคิดกำลังยิ่งทุกอย่างเข้าหาตัวเอง

“หวังว่าใครสักคนนั้นคงไม่ใช่...” ซาเยร์หยุดพูด หันไปมองรอยยิ้มละมุนละไมของผู้เป็นนายแล้วพูดต่อ “ผู้กองอย่าบอกนะครับว่ากำลังคิดเข้าข้างตัวเอง”

คำพูดนั้นทำให้คนกำลังเคลิบเคลิ้มกับความฝันลมๆ แล้งๆ รู้สึกเหมือนถูกใครสักคนถีบตกจากที่สูง

“แล้วการที่ฉันคิดเข้าข้างตัวเองมันผิดตรงไหน”

“มันก็ไม่ผิดหรอกครับ ผมแค่เป็นห่วงว่าเกิดมันไม่เป็นอย่างที่ผู้กองมั่นใจจะทำให้ผิดหวังเปล่าๆ”

“เอาเถอะ ถึงแม้จะเป็นอย่างที่ฉันคิดหรือไม่ก็คงไม่มีความสำคัญอีกต่อไป เพราะเมื่อไรที่ฉันเดินเข้าไปขอความรักจากเธอ เมื่อนั้นหัวใจของเธอก็จะเป็นของฉัน” เขาตอบด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม

“ดูเหมือนผู้กองจะเชื่อมั่นเหลือเกินนะครับว่าคุณหมอจะตอบรับ

ความรักนั้น”

“ฉันเชื่อมั่นว่าความรักของฉันจะต้องนำทางและพาหัวใจของเธามาในที่ที่สุด”

“แล้วถ้าเกิดไม่เป็นอย่างที่คิดล่ะครับ”

“แกคอยดูเถอะซาเยร์ คนอย่างฉันไม่เคยรักผู้หญิงคนไหนมาก่อน เมื่อหัวใจฉันเลือกหมอ ฉันก็พร้อมทำทุกอย่างเพื่อล่าหัวใจเธอ” น้ำเสียงของชินเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

“ถ้าผู้กองมุ่งมั่นขนาดนั้น ผมก็พร้อมเดินหน้าเต็มกำลัง ว่าแต่ผู้กองจะเริ่มตันยังงัย”

“เอาไว้ถึงเวลาแกก็จะได้เห็นเอง”

เขาตอบพร้อมกับบอมน้อยๆ เมื่อนึกถึงฉากบอกรักของผู้กองหน้าเข้ม เขาคาดไม่ถึงว่านายทหารผู้ทรงเกียรติคนหนึ่งจะยอมคุกเข่าให้ผู้หญิงอันเป็นที่รักท่ามกลางฝูงชน ชินได้ไม่หวาดหวั่นสักนิดหากใครสักคนจะมองว่าการกระทำนั้นจะทำให้ศักดิ์ศรีของบุรุษเพศลดน้อยลง

๑

สองสัปดาห์หลังจากนั้น วริสาจ้างเอกสารในแฟ้มเสนอเซ็นที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานของผู้บังคับบัญชาด้วยแวตามุงม่น จนคนที่นั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะคลายมือที่ประสานอยู่ระหว่างอกแล้วยืดตัวขึ้น

“หมอแน่ใจหรือว่าต้องการไปจริงๆ” คำถามนั้นบ่งบอกชัดเจนว่าคนพูดต้องการให้หญิงสาวตัดสินใจใหม่

“ดิฉันแน่ใจค่ะท่าน” เธอตอบอย่างหนักแน่น

“ความเป็นอยู่ที่โน่นมันลำบากนะหมอ บอกตรงๆ ว่าผมไม่อยากให้คุณไปเลย” น้ำเสียงของคนพูดเต็มไปด้วยความห่วงใย

“เวลานี้ที่นั่นมีคนมากมายต้องเผชิญกับความเจ็บไข้ และพวกเขา กำลังต้องการหมอ นะคะ”

“แต่คนทางนี้ก็ต้องการหมอเหมือนกัน หมอสิ บอกตรงๆ นะว่าผมภาคภูมิใจในความเสียสละของคุณที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ แม้ผมจะสนับสนุนอุดมการณ์ของคุณมากแค่ไหน แต่ผมก็ไม่เห็นด้วยหากคุณจะเดินทางไปทำหน้าที่แพทย์อาสาไกลถึงแอฟริกาใต้ แล้วรู้ไหมว่าไปที่นั่นคุณจะต้องทำงาน

อย่างหนักจนไม่มีแม้กระทั่งเวลาพักผ่อน ถึงแม้จะเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก็ตามที”

“ดิฉันกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการที่ให้ความเมตตาและห่วงใยเท่าที่ฟังจากเพื่อนๆ เขาบอกว่าที่นั่นมีคนมากมายรอคอยโอกาสที่ยากเข้าถึงแค่ยาถุงเล็กๆ เพียงถุงเดียวก็ทำให้พวกเขาดีใจมากมาย ดิฉันจึงหวังจะว่าความรู้ความสามารถที่มีจะช่วยสร้างความสุขและความหวังให้ผู้คนเหล่านั้น” วริสาเล่าไปตามสิ่งที่เพื่อนร่วมอาชีพถ่ายทอดมา และมันกำลังทำให้สีหน้าของอีกฝ่ายเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย

พอได้ยินน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น คนที่ให้ความเอ็นดูผู้ได้บังคับบัญชาเหมือนลูกก็พยักหน้าบ่อยๆ อย่างเข้าใจ ผู้สูงวัยกว่ามองดวงหน้าผุดผาดแต่ไม่มีชีวิตชีวาอย่างเห็นใจ แล้วเอ่ยออกมา

“ผมขอชื่นชมหมอที่มีจิตใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ แต่ผมก็ไม่สบายใจอยู่ดีถ้าหมอจะต้องไปทำงานในพื้นที่ห่างไกลแบบนั้น”

“ตามข้อมูลที่ได้รับจากการเข้าอบรมสองวันก่อน แม้ความเป็นอยู่ที่นี่จะมีข้อจำกัดแต่ก็ปลอดภัยดีค่ะ และที่สำคัญ ดิฉันไปแค่อาทิตย์เดียวเองนะคะ”

“แล้วหมอนักสว่ายังไปบ้าง”

คำถามนั้นดังขึ้นพร้อมเสียงเคาะประตู ทั้งสองยุติบทสนทนาชั่วคราว จวบจนคนที่อยู่อีกฟากของประตูก้าวเข้ามา

“อ้าว...หมอ ผมกำลังพูดถึงคุณพ่อดีเลย” ผู้อำนวยการเอ่ยทักผู้มาใหม่ทันที

“สวัสดีค่ะท่านผู้อำนวยการ...สวัสดีหรือ” หญิงสาวไหว้ทักทายผู้สูงวัยกว่าแล้วหันไปมองเพื่อนสนิท

“หมอมาก็ดีแล้ว ผมกำลังต้องการการกอดหนุนอยู่พอดี”

น้ำเสียงกระตือรือร้นนั้นทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่ก่อนหันไปมองเอกสารตรงหน้าด้วยแววตาเศร้าสร้อย ส่วนหญิงสาวอีกคนเลิกคิ้วแล้วเดินเข้าไปนั่ง

เก้าอี้ตัวที่ว่าง

“ท่านผู้อำนวยการมีอะไรกับดิฉันหรือคะ”

“ผมอยากให้คุณอ่านข้อความในเอกสารนั้น แล้วช่วยผมคิดหน่อยว่าเราควรทำยังไงกันดี” ผู้อำนวยการประสานมือกับอกขณะพยักพยไต่ไปทีแผ่ตรงหน้า

นภัสชลเอื้อมมือไปหยิบแฟ้มบนโต๊ะขึ้นมาอ่านอย่างว่าง่าย

“อ้อ...ดิฉันทราบเรื่องนี้แล้วค่ะท่าน” หญิงสาวเอ่ยหลังจากอ่านข้อความในเอกสารจบ

“อ้าว...ผมอึ้งมาก่อนแล้วนี่หรือ”

“ใช่ค่ะท่าน”

“แล้วผมไม่คิดห้ามเพื่อนหรือ” เขาถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“หากถามในฐานะหมอ ดิฉันยินดีและสนับสนุนความตั้งใจนั้นอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งที่ตั้งใจไม่ใช่แค่การรักษาคน แต่เป็นการอุทิศตน อุทิศความรู้ความสามารถเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง และถ้าถามในฐานะเพื่อน นั่นก็ยิ่งทำให้ดิฉันเห็นด้วยค่ะท่าน”

“ผมไม่เข้าใจ คุณไม่เป็นห่วงหมอสิเลยหรือ”

เพราะหญิงสาวทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทกัน จึงทำให้คนที่มองดูความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นมาอย่างยาวนานนั้นจ้องหน้าคนทั้งสองอย่างไม่เข้าใจ

“เป็นห่วงสิคะ แต่ดิฉันก็ไม่คิดใช้ความห่วงใยเป็นอุปสรรค จนไปขัดขวางความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้านั้น” นภัสชลพูดพร้อมกับหันไปมองหน้าเพื่อนรัก แล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจในสิ่งที่วิริสาตัดสินใจไปแล้ว

“ขอบใจมากนะนภัส ขอบใจที่เข้าใจเรา” วิริสาดึงมือเพื่อนมาบีบกระชับ

“ถ้าเราตัวคนเดียว รับรองเลยว่าไม่มีวันปล่อยมือไปคนเดียวเด็ดขาด”

คำพูดพร้อมรอยยิ้มทำให้ดวงตาของคนฟังเบิกกว้างแทบจะทันที

“อะไรนะนภัส พูดใหม่สิ” วิริสาถามขณะจ้องหน้าคนตอบอย่าง

ตื่นเต้น

“ก็...” รอยยิ้มของนักสสชขยายกว้างขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อเธอเห็นดวงตาของคอนรอฟังเบิกกว้างจนน่าขบขัน

“อย่าบอกนะว่าเธอกำลังมี...”

วริสาหรีตาแล้วตาขณะใช้มือประคองดวงหน้าหวานละมุนอย่างระงับความตื่นเต้นไว้ไม่อยู่ พออีกฝ่ายพยักหน้า ความตื่นเตนนั่นก็จะเปิดเป็นเสียงกรี๊ดร้องอย่างยินดี

“โอ้ย...ฉันดีใจจังเลยน้าส แล้วนี่เจ้าของผลงานรู้หรือยัง”

“ฉันเพิ่งรู้เมื่อเช้าเลยยังไม่ได้บอก”

“หมายความว่าฉันรู้ก่อนใช่ไหม” พอนักสสชพยักหน้า เสียงหวีดร้องของวริสาก็ดังขึ้นอีกเท่าตัว

“ดีใจโอเวอร์ไปหรือเปล่าคุณหมอสิ” นักสสชมองท่าทางดีใจจนเกินพอดีของเพื่อนอย่างขบขัน

“ไม่ให้ดีใจได้อย่างไร ชาวใหญ่ขนาดนี้ ที่สำคัญรู้ก่อนผู้พันชี้เก็กด้วย” วริสาเอ่ยอย่างภูมิใจภูมิใจ

“แล้วอย่าไปเกทับกันล่ะ”

“ห้ามได้หรือ” หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างเป็นต่อ แล้วหันไปยิ้มแหยๆ ให้ผู้บังคับบัญชาที่นั่งอ้าปากค้างเพราะตกใจเสียงกรี๊ดร้องของเธอ

“ขอโทษค่ะผู้อำนวยกา ดิฉันดีใจมากไปหน่อย”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ถือ ว่าแต่ข่าวดีนั้นเป็นเรื่องจริงใช่ไหมหมอ” ผู้อำนวยกาพยักหน้าแล้วหันไปขอคำยืนยันจากนักสสช

“ค่ะท่าน”

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะหมอ” น้ำเสียงของคนพูดเต็มไปด้วยความยินดี

“ขอบคุณค่ะท่าน”

“ในเมื่อผู้อำนวยกายินดีกับน้าสแล้ว ก็อย่าลืมนัดดื่มและยินดี

กับโอกาสของดิฉันด้วยนะคะ” วริสาอาศัยจังหวะทันที

“เฮ้อ! สรุปว่ายังไงก็จะไปให้ได้ใช่ไหม”

“ดิฉันตั้งใจแล้วค่ะ”

“เอาเถอะ แม้ผมจะเป็นห่วงและไม่เห็นด้วย แต่ในเมื่อมันเป็นความตั้งใจของหมอ ผมก็จะเชื่ออนุมัติให้ตามประสงค์”

ผู้อำนวยการพยักหน้าอย่างจำยอมเพราะเห็นความมุ่งมั่นอันแรงกล้าของหญิงสาว ขณะที่เขาขยับปากกลางลายมือในเอกสารอย่างไม่เต็มใจ เสียงใสๆ ของแพทย์หญิงนั้สซลก็ดังขึ้น

“เดี๋ยวค่ะ”

“มีอะไรหรือหมอ” คนที่กำลังลงลายมือในเอกสารหยุดชะงักขณะมองรอยยิ้มแปลกๆ ของอีกฝ่ายอย่างฉงน

“เมื่อสักครู่คุณแม่โทร. มาค่ะ ท่านเล่าว่าขณะนี้ที่ฝรั่งเศสกำลังขาดแคลนบุคลากรทางการแพทย์ จำนวนแพทย์และพยาบาลก็ไม่เพียงพอต่อการให้บริการ แพทย์ตามโรงพยาบาลต้องทำงานหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพทย์ฉุกเฉิน นอกจากนั้นที่ค่ายผู้ลี้ภัยก็กำลังต้องการหมอ คุณแม่กับเพื่อนๆ ในสถานกงสุลจึงจัดทำโครงการหน่วยแพทย์อาสาขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรม และโครงการนั้นก็ได้รับการตอบรับจากรัฐบาลทั้งสองประเทศเป็นอย่างดี ท่านก็เลยโทร. มาชวนดิฉันกับหมอลีค่ะ”

“ที่ฝรั่งเศสมีปัญหาขาดแคลนแพทย์ด้วยหรือ” ผู้อำนวยการถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“เวลานี้มีปัญหาผู้ลี้ภัยไหลทะลักเข้าไปในยุโรป ปัญหาที่น่าจะคล้ายของเรา เพราะหมอมืออยู่ต่างก็มีงานล้นมือ จึงทำให้มีความเป็นไปได้ว่าจำนวนบุคลากรทางการแพทย์อาจไม่เพียงพอ นอกจากนั้นค่าใช้จ่ายในการเข้ารับบริการด้านการแพทย์ของที่นี่ก็สูงมาก หลังจากคุยกับคุณแม่ ดิฉันเลยคิดว่าหมอลีน่าจะเปลี่ยนจากแอฟริกาใต้ไปเป็นฝรั่งเศส ผู้อำนวยการคิดว่ายังไงคะ”

“ถ้าเป็นฝรั่งเศสผมคงหมดหวัง เพราะคุณพ่อของหมอสิก็อยู่ที่โน่น ไม่ใช่หรือ แล้วไหนจะทันทูตกับคุณหญิงอีก ไปทำงานกับคนเกลียดย่อมดีกว่าไปอยู่ในที่ที่เราไม่คุ้นเคยกับใครเลย”

“ถ้าผู้อำนวยการไม่ขัดข้อง คุณแม่บอกว่าจะรีบส่งเอกสารมา ส่วนรายละเอียดและการดำเนินการด้านเอกสาร ท่านแจ้งว่าถ้าทางโรงพยาบาลไม่ขัดข้อง จะมีเจ้าหน้าที่ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งอาทิตย์”

ด้วยฐานอำนาจของบิดารวมถึงการที่โครงการดังกล่าวเกิดจากความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของทั้งสองประเทศ จึงทำให้การดำเนินการด้านเอกสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว

“หมอจะไปนานแค่ไหน”

“ประมาณสามเดือนค่ะ”

“สามเดือนเลยเหรอ ถ้านานขนาดนั้นผมเกรงว่าทางโรงพยาบาลอาจจะได้รับผลกระทบ เพราะขาดหมอถึงสองคน”

“ดิฉันแจ้งคุณแม่ไปแล้วค่ะว่าจะมีแค่หมอสิ”

คำตอบนั้นทำให้วริสาหันไปจ้องหน้าเพื่อนทันที

“อ้าว! น้าสไม่ได้ไปด้วยกันหรือ”

“ช่วงนี้เรารู้สึกเหนื่อยๆ คงเป็นผลข้างเคียงจากการที่ฮอว์โมนในร่างกายเปลี่ยนแปลง เอาไว้สุขภาพเต็มร้อยค่อยว่ากันใหม่ แล้วลิสสนใจอยากไปไหม”

“ก็น่าสนใจนะ แต่ยังไงก็ต้องกลับจากแอฟริกาได้ก่อน เพราะถ้าแจ้งยกเลิกกลางคันแบบนี้อาจทำให้เกิดปัญหาได้ น้าสช่วยเรียนคุณบ๊าให้ด้วยนะว่าเราอยากไป”

คำตอบนั้นทำให้ผู้อำนวยการสูงวัยส่ายหน้าหน่อยๆ ก่อนจะจดปลายปากกาลงในเอกสารอย่างเสียไม่ได้ เมื่อเซ็นเอกสารเสร็จจึงปิดแฟ้ม วริสาไหว้แล้วยื่นมือออกไปรับ

“ขอบพระคุณค่ะท่าน”

“แล้วจะเดินทางวันไหน”

“อีกสามวันค่ะท่าน”

“ขอให้เดินทางปลอดภัย และขอให้ความดีและความเสียสละส่งผลให้ห่มอบประสบความสำเร็จ”

คำอวยพรอย่างจริงใจนั้นทำให้วรสาที่ยิ้มหวานขณะพนมมือไหว้ขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะท่าน ดิฉันขอให้คำมั่นว่า เมื่ออยู่ในหน้าที่ดิฉันจะใช้ความรู้ความสามารถทำงานอย่างเต็มที่ค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวเอ่ยขอตัวแล้วพยักหน้าชวนเพื่อนสนิท พอวรสาลุกขึ้นนักษัตรจึงเอ่ยขอตัวบ้าง

ผู้อำนวยการวัยกลางคนมองตามหลังแพทย์หญิงทั้งสองแล้วถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะยิ้มให้อุตุมการณ์อันน่าประทับใจของพวกเธอ

“เฮ้อ! อย่างน้อยก็ยังมีโชคดีที่หมอนักษัตรกำลังมีทายาท ไม่อย่างนั้นคงได้ปวดหัวกว่านี้แน่” เขาเอ่ยกับตัวเองแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

แม้บอกตัวเองว่าพร้อมเดินทางไกล แต่เมื่อใกล้ถึงวันเดินทางเข้าจริงๆ วรสาก็อดใจหายไม่ได้ขณะนั่งมองข่าวของที่เตรียมไว้ ดวงตาหวานปนเศร้ามองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่ออยู่ๆ เธอก็นึกถึงใครคนหนึ่ง...คนที่ไม่เคยเลือนหายไปจากความทรงจำ แม้ว่าหลังจากถูกส่งตัวกลับ ทุกเรื่องราวของชินและเหตุการณ์ของพวกเขาจะเงียบหายราวกับไม่เคยเกิดขึ้นก็ตามที

“จะคิดถึงเขาทำไม”

หญิงสาวพึมพำ ถอนใจขณะยอมรับอย่างคนปลงตกว่า...เธอกับผู้กองหน้าดูคงไม่มีโอกาสได้พบกัน ชีวิตของเขาและเธอคงเป็นเหมือนเส้นขนานที่ไม่อาจบรรจบกันได้

ในขณะที่หญิงสาวนั่งถามตัวเองอย่างสับสนกับความรู้สึกที่ตามติดอีกด้าน คนที่เข้าไปวิ่งวนอยู่ในหัวใจของเธอกำลังเอนกายในท่าสบายๆ อยู่บนเก้าอี้หวายตรงระเบียงห้องพัก ขณะทอดตามองพระจันทร์ดวงโตเสาด

แสงสีนวลอยู่บนท้องฟ้าสีทึบ และจ้องอยู่อย่างนั้นมาพักใหญ่

“ผู้กองมองพระจันทร์นานๆ ระวังจะแปลงร่างนะครับ” ซาเยร์กระซิบ

“เมื่อไรก็จะเลิกเรียกฉันว่าผู้กองเสียที เวลานี้ฉันไม่ใช่ทหารแล้ว”

ชยีนหันไปถามน้ำเสียงไม่จริงจังนัก

“สำหรับผม เป็นทหารหรือไม่ ผู้กองก็คือผู้กองนั่นแหละครับ ถ้าผู้กองไม่ชอบ ผมจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นก็ได้ แต่พูดก็พูดเถอะ ผมไม่ชินจริงๆ ถ้าต้องเรียกผู้กองด้วยสรรพนามอื่น”

“เอาเถอะ แกสบายใจเรียกแบบไหนก็เชิญ แล้วยังไม่นอนอีกอะ”

“ก็ว่าจะนอน แต่เห็นผู้กองมีอารมณ์สุนทรีก็เลยว่าจะมานั่งดื่มเบียร์เป็นเพื่อน” ซาเยร์พูดพร้อมกับยื่นขวดเบียร์ขนาดเหมาะสมมือให้

“เข้าท่าเหมือนกัน” ชยีนพยักหน้าขณะยื่นมือออกไปรับ

“ผู้กองคิดอะไรอยู่หรือครับ” ซาเยร์ถามพร้อมกับกระดกเครื่องดื่ม

ลงคอ

“ฉันกำลังคิดวิธีบุกโรงพยาบาล”

คำตอบนั้นทำเอาคนที่กำลังกลืนเบียร์ลงคอถึงกับสำลัก

“บุก! โรงพยาบาล” ซาเยร์ใช้มือปาดเครื่องดื่มตรงมุมปากแล้วเอ่ยทวนเสียงดัง

“ใช่”

“โอ้ย...ไม่ไหวมั้ยน้าครับ ผมว่าเราเข้าไปพบคุณหมอในฐานะคนรู้จักน่าจะดีกว่าบุกเข้าไปนะครับผู้กอง”

“ไอ้ดีมันก็ดี แต่ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าจะไปพบเธอยังไง”

“มันจะยากอะไร ผู้กองก็ชอบดอกไม้สักช่อไปให้เธอสิครับ ลืมแล้วหรือว่าเรามาที่นี่ในฐานะนักลงทุน เวลานี้เราสามารถเข้าออกประเทศไทยได้อย่างอิสระ ไม่ได้หลบๆ ซ่อนๆ เหมือนแต่ก่อน”

“จริงอยู่ว่าเราเข้าออกประเทศไทยได้อย่างอิสระ แต่ฉันก็ไม่กล้าเดินดุ่มๆ เข้าไปหาเธออยู่ดี”

“ผู้กองกลัวอะไรหรือครับ”

“กลัวเหอ” ชายหนุ่มทวนคำแล้วครุ่นคิด

“ครับ ผู้กองกำลังกลัวอะไร”

“ฉันไม่ได้กลัว” เขาปฏิเสธน้ำเสียงจริงจัง

“แต่ผมว่ากลัว” ซาเยร์จ้องหน้าผู้เป็นนายอย่างจับผิด

“แกจะมารู้ดีไปกว่าตัวฉันได้อย่างไร บอกว่าไม่กลัวก็ไม่กลัวสิ”

“ไม่กลัวแล้วผู้กองรออะไรอยู่เหอครับ ถ้ารักชอบหมอลแล้วไม่รีบทำ
คะแนนเดี๋ยวก็กินหัวพอดี”

“ฉันก็รอจังหวะไง” คนที่พยายามหลอกตัวเองว่ามีความกล้าเต็มร้อย
เหงใจ

“ก็นี่ไงครับจังหวะ เวลานี้หมอยังไม่มีใคร ถ้าผู้กองมัวทำอะไรชักช้า
อยู่แบบนี้ เกิดเธอตัดสินใจเลือกใครสักคนขึ้นมา ผมว่าผู้กองอกหักแน่”
ลูกน้องเตือนด้วยความหวังดี

“แต่ฉันกำลังกังวลนะซาเยร์”

คำพูดที่เต็มไปด้วยความลังเลนั้นทำให้กุรูเรื่องรักถึงกับถอนใจ
แล้วส่ายหน้า

“นั่นไง ชัดๆ เลยว่าผู้กองกำลังกลัว”

“ฉันแค่กังวล ไม่ได้กลัว” ซยีนแย้ง

“มันก็ความหมายเดียวกันนั่นแหละครับ ว่าแต่ผู้กองกังวลเรื่องอะไร”

“ฉันกังวลว่าหากพบกันหมอลจะจำฉันไม่ได้”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวลนั้นทำให้คนที่ลั่นคำตอบถึงกับหัวเราะ
ร่วน

“ผู้กองกังวลเรื่องแค่นี้เองเหอครับ” ซาเยร์ถามเสียงก้ำกึ่งหัวเราะ

“แกจะหัวเราะอะไรนักหนา นี่มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉันเชียวนะ”

“โอ้...ผู้กองจะไปกังวลเรื่องแค่นี้ทำไมครับ จำได้ไม่ได้มันไม่ใช่สาระ
สำคัญเสียหน่อย เพราะความรักมันเริ่มใหม่ได้”

“แล้วเกิดฉันรักเธออยู่ข้างเดียวล่ะจะทำยังไง”

ซาเยร์มองสีหน้าคิดหนักของเจ้าของใบหน้าคมคายอย่างขบขัน เพราะตั้งแต่ติดตามชินมา เขาไม่เคยเห็นผู้เป็นนายหนักใจเรื่องอะไรมาก่อน

“ก็จีบให้เธอรักตอบสิครับ”

“แต่ฉันไม่เคยจีบผู้หญิงนะ” คนที่ตลอดชีวิตไม่เคยคิดทำอะไรแบบนั้นมาก่อนทำหน้าอวยอย่างเป็นกังวล

“แล้วผู้กองอยากมีเมียไหม”

“อ้าว...ถ้าไม่อยากมีแล้วฉันจะถ่อมาหาเธอทำไม”

“ก็นั่นไงครับ ถ้าอยากมีเมียมันก็ต้องลงทุนลงแรงหน่อย”

“ไอลงทุนฉันพร้อม แต่ไอลงแรงนี่สิ ฉันไม่รู้จะเริ่มยังไง”

“ไม่เห็นยากเลย ผู้กองก็ลงทุนไปซื้อดอกไม้มาลักขอสักดอก แล้วออกแรงหอบไปให้เธอสิครับ”

“ถ้าเกิดเธอจำฉันไม่ได้แล้วปฏิเสธล่ะ”

“ถ้าคิดมากขนาดนั้น ผู้กองก็นอนดูพระจันทร์ต่อเถอะครับ ผมจะไปนอนแล้ว” ซาเยร์ตัดบทพร้อมกับลุกขึ้นหมุนตัวเดินกลับห้องพักไปเสียอย่างนั้น

“อ้าว! เดี่ยวสิ” ชินตะโกนเรียก แต่อีกฝ่ายทำเป็นไม่ได้ยิน พอเห็นลูกน้องคนสนิทเดินออกไป คนที่นั่งกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงก็ได้แต่ส่ายหน้า

“เฮ้อ...สรุปฉันจะเอาอย่างไรกับวันพรุ่งนี้ดีวะ” ชายหนุ่มพึมพำอย่างคิดไม่ตกว่าวันพรุ่งนี้เขาจะเริ่มเดินหน้าอย่างไร

๒

ชยีนใช้เวลาถาม-ตอบตัวเองอยู่หลายวัน ในที่สุดก็คิดว่า การที่เขานั่งหวดหัวกับสิ่งที่ยังไม่ถึงนั้น นอกจากจะไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ ยังเสียเวลาเปล่า เมื่อเห็นว่าควรทำอะไรให้ดีกว่าเดิม ชายหนุ่มจึงตัดสินใจลุกขึ้นเดินหน้าทรวงหัวใจ โดยไม่คิดกังวลอีกต่อไปว่าเธอจะตอบรับหรือปฏิเสธ

ชาเยร์มองเจ้านายในชุดลำลองที่ดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแล้ว อมยิ้มน้อยๆ

หล่อบาดใจขนาดนี้ ถ้าแพทย์หญิงวรวิสาจะไม่ใจเต้นก็ให้มันรู้ไป... คนที่เขียร์ให้หึ่งคู่ลงเอยกันสุดหัวใจบอกตัวเองอย่างชื่นชม

“ผู้กองจะให้ผมเข้าไปด้วยไหมครับ” ชาเยร์ถามขณะเหลือบมองดอกไม้ช่อใหญ่ในมือผู้เป็นนาย

“ไม่ต้อง แค้ขั้บรถไปส่งฉันก็พอ” ชายหนุ่มปฏิเสธ

“แน่ใจนะครับ” ลูกน้องถามอย่างไม่เชื่อมั่น

“ทำไมแกต้องทำเสียงเหมือนไม่เชื่อมั่นในตัวฉัน”

“ผมก็แค่เป็นห่วง กลัวผู้กองจะป้อด”

คำตอบนั้นทำเอาแข็งขาของอดีตผู้กองหน้าดุกระตุก แต่เพราะรู้ทางตื่นกันมานาน ชาเยร์จึงกระโดดหลบพ้นอย่างฉิวเฉียด

“ไฉนเป็นลิงป่าเลยนะไอ้ชาเยร์” คนถือพลาดชี้มือคาดโทษ

“ตั้งแต่เลิกเป็นทหาร ผีดินผู้กองตกไปเยอะเหมือนกันนะครับ” ชาเยร์พูดจบก็แผ่นแนบขึ้นไปนั่งประจำตำแหน่งพลขับ เพราะรู้เท่าทันว่าหากยังชักช้า คนถูกปรามาสคงจัดฝ่าตีนลงบนร่างกายเป็นแน่

“ฉันเริ่มรู้สึกว่าคุณเองคิดผิดที่อนุญาตให้แกไปไหนมาไหนด้วย เดียวนี้ความคิดความอ่านชักล้าหน้าใหญ่แล้ว”

“คนเรานั้นก็ต้องมีการพัฒนาบ้างสิครับ ผู้กองจะให้ผมจมอยู่กับวิถีเดิมๆ ได้ยังไง”

“ถ้าแกไม่ยากกลับไปใช้ชีวิตวิถีเดิมๆ ก็เลิกพล่าม ออกรถได้แล้ว”

ชายหนุ่มออกคำสั่งด้วยสีหน้าดุดัน จนคนด้านข้างอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นสีหน้าจริงจังนั้น

“เอ่อ...ผู้กองจะออกไปรบหรือครับ”

คำถามกวนอารมณ์พร้อมกับที่เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้น ทำให้คนถูกถามหันไปมองคนสนิทแล้วทำหน้าที่ด้วยความงุนงง

“ฉันแค่กำลังไปตามหาความรัก อะไรทำให้เกิดว่าฉันกำลังออกรบอะไระ”

“ก็สีหน้าผู้กองตอนนี้นั้นดุดัน เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นสุดๆ นะสิครับ เห็นแล้วบอกตรงๆ ว่าทำให้ผมนึกถึงวันที่ได้ออกไปลุยกับผู้กองในสนามรบ”

“หน้าฉันมันบ่งบอกขนาดนั้นเลยหรือ” ชายหนุ่มถามพลางลูบหน้าตัวเอง

“บ่งบอกชนิดเหมือนตะโกนอยู่แนวหน้าเลยทีเดียวนะ ผมว่าผู้กองลองทำหน้าตาแบบผ่อนคลายสบายอารมณ์ดีไหมครับ”

“หน้าตาฉันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิด และนี่มันก็เป็นความผ่อนคลาย

ในแบบของฉัน”

“แน่ใจหรือครับ”

“ไอ้ซาเยร์ แกจะมาอยู่อะไรกับหน้าฉันนักหนา มีหน้าที่ขับรถก็ขับไป”
พอถูกกวนอารมณ์หนักเข้าชินจึงตัดบท

“ผมเปล่าอยู่นะครับ แต่ที่จำเป็นต้องพูด เพราะผมเกรงว่าถ้าผู้กอง
ทำหน้าที่ดันแบบนี้คุณหมอคนสวยจะตกใจก็เท่านั้น”

“ก็หน้าฉันมันเป็นแบบนี้ แกจะให้ทำยังไงวะ” ชินถามอย่างเหลืออด
“ยิ้มไงครับ ผู้กองต้องยิ้ม แบบนี้” ซาเยร์สาธิตวิธียิ้มพิมพ์ใจให้
เจ้านายดู

“แกจะบ้าอะไระ อยู่ๆ จะให้ฉันยิ้มโดยไม่มีสาเหตุ ใครเห็นคงคิดว่า
บ้า” ชายหนุ่มตะคอกอย่างไม่สบอารมณ์กับคำแนะนำนั้น “หุบปากไปเลย
เลิกยุ่งวุ่นวายกับหน้าฉันและทำหน้าที่ขับรถอย่างเดียวได้ไหม ฉันชักรำคาญ
แล้ว”

“ใจคอผู้กองจะไปพบคุณหมอด้วยใบหน้าถมึงทิ้งแบบนี้จริงๆ หรือ
ครับ”

“ไอ้ซาเยร์ ฉันชักจะหมดความอดทนกับแกแล้วนะ ถ้าแกยังเลือกยุ่ง
กับหน้าฉัน วันนี้แกได้กลับเข้าป่าแน่ ขับรถไป”

“แต่...” ซาเยร์ที่กำลังอ้าปากจะแย้งรีบหุบปากจับ เมื่อถูกสกัดด้วย
น้ำเสียงดุดันเอาจริงของเจ้านายจุดเดือดต่ำ

“ยังอีก!”

เมื่อเห็นว่าชินไม่ได้สนใจทำตามคำแนะนำ คนหวังดีจึงยอมสงบปาก
สงบคำ ขับรถไปโดยไม่พูดอะไรนอกจากอมยิ้มน้อยๆ แล้วนึกถึงแพทย์หญิง
วริสว่าเธอจะทำหน้าอย่างไร หากเจ้านายของเขายื่นดอกไม้ให้เธอขณะที่
สีหน้าเย็นชาเป็นผีดิบ

ราวสามสิบนาที รถที่ขับเคลื่อนด้วยความเร็วสม่ำเสมอก็เลี้ยวเข้าไปในโรงพยาบาล เมื่อเข้าเขตโรงพยาบาล ชยีนกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะหลับตาลงเรียกสมาธิแล้วสูดลมหายใจเข้าปอด แม้รถจะจอดอยู่ในลานจอดรถ แต่เขาก็นั่งงอตัวงอตัวไม่อยู่ในรถอีกชั่วครู่

“โชคดีนะครับผู้กอง”

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าในชีวิตจะต้องมาทำอะไรแบบนี้” เขาก็มองดอกไม้ข้อใหญ่ในมือ สีหน้าล่งเล

“คนเราถ้าลองได้ตกลงไปในหุบเหวของความรัก มันยังมีสิ่งมหัศจรรย์ให้ทำอีกเยอะครับผู้กอง”

“ทำเป็นรูตี ทำอย่างกับว่าในชีวิตผ่านความรักมาโชกโชกอย่างนั้นแหละ”

“ถึงผมจะยังไม่มีครอบครัวเป็นตัวเป็นตน แต่หัวใจของผมก็ไม่ค่อยว่างนะครับผู้กอง” ชาเยร์ยิดอกอย่างอวดตัว

“หาเมียให้ได้เป็นตัวเป็นตนก่อนเถอะแล้วค่อยอวด ฉันไปละ”

“ผู้กองกล่าวนั้นกับผมใหม่่ว่าใครจะมีเมียก่อนกัน” พอถูกดักคอคนที่คิดว่าตัวเองถือไพ่เหนือกว่าจึงขอวางเดิมพัน

“เอาลี ฉันรับเดิมพัน”

“ถ้าชนะผมไม่ขออะไรมาหรือครับ เอาแค่เงินขวัญถุงสักสามสี่ล้านก็พอ”

“ถ้าเกษนะฉันจะแถมบ้านพักตากอากาศพร้อมรถอีกคันก็ยังไหว” ชยีนวางของเดิมพันอย่างใจป้ำ

“ดูเหมือนผู้กองมันอกมันใจเหลือเกินนะครับว่าจะไม่กินแห้ว”

“เกาคอยดูแล้วกัน” พุดจบก็เปิดประตูก้าวลงจากรถ

ชาเยร์มองตามร่างสูงใหญ่เดินประคองช่อดอกไม้เข้าไปในตัวอาคารแล้วกระตุกยืม ด้วยเคยจับหญิงมาหลายสนามจึงทำให้ชายหนุ่มรูตีว่า แค่ดอกไม้ข้อเดียวไม่มีทางทำให้เส้นทางความรักโรยด้วยกลีบกุหลาบแน่

โธ่เอ๊ย...ผู้กองผู้นำสงสาร ริจะจับผู้หญิงแต่ไม่รู้จักทำการบ้าน งานนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า มือที่หอบช่อดอกไม้อย่างมั่นอกมั่นใจนั้น จะต้องเปลี่ยนเป็นแบกเชิงแห้วกลับมาอย่างไม่ต้องสงสัย

ร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์เรียบหรูติดกับคนในพื้นที่เดินเข้าไปในโรงพยาบาลด้วยจังหวะมั่นคง กลายเป็นเป้าสายตาของคนจำนวนมากที่นั่งอยู่ในบริเวณนั้น สายตามากกว่าสามสิบคู่มองชายหนุ่มรูปงามหอบดอกไม้ช่อใหญ่ที่เดินไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยความสนใจว่าเป็นญาติของคนไข้คนไหน

แม้รู้สึกประหม่ากับสายตาดูยากรู้้อยากเห็นของคนที่มาขอรับการรักษาที่พากันจ้องเอาๆ ราวกับเขาเป็นตัวประหลาด แต่ชายหนุ่มก็พยายามทำเป็นไม่สนใจ เพียงแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าเขาต้องการพบแพทย์หญิงวิริสา พอแจ้งความประสงค์ เจ้าหน้าที่ก็ก้มหลบมองดอกไม้ช่อใหญ่แล้วอมยิ้ม

“คุณหมอคะ...”

“หมอ! หมอครับ” ชยีนซึ่งจ่อจอกับคำตอบตะโกนขึ้นเมื่อเห็นใครคนหนึ่งเดินออกจากห้องตรวจ

“ขอบคุณนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยคำขอบคุณทั้งที่อีกฝ่ายยังพูดไม่ทันจบ แล้วรีบผลไปหาหญิงสาวที่ยืนจ้องเขาอย่างตกตะลึงในทันที

“คุณ...ชยีน!” เจ้าของดวงตากกลมโตอุทาน ขณะจ้องชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่เดินตรงดิ่งเข้ามาด้วยความประหลาดใจ

“สวัสดีครับหมอ” ชายหนุ่มทักทายอย่างยินดี

“สวัสดีค่ะ คุณมาเยี่ยมใครเธอคะ” หญิงสาวถามพร้อมมองดอกไม้ช่อใหญ่ในมือเขา

“ผม เอ่อ...มาเยี่ยมหมอ”

คำตอบนั้นทำให้หญิงสาวจ้องใบหน้าคมคายทว่าดูดันไม่เปลี่ยนแปลงแล้วทำหน้านิ่งด้วยความประหลาดใจ

“มาเยี่ยมหมอ?” เธอถามย้าพลางมองดอกไม้ช่องามอย่างไม่สบายใจ เพราะเกรงว่าหมอที่เขาคิดต้องการมาเยี่ยมจะเป็นตนเอง

ขณะรู้สึกอึดอัดกับการปรากฏตัวของบุคคลที่คาดไม่ถึง ด้านหน้าอาคาร นายทหารหน้าเข้มก็เดินหน้าตั้งตรงดิ่งเข้ามา

ภูริชมองภาพชายหนุ่มนิรนามยื่นถือช่อดอกไม้พุดคุยกับภรรยาของเขา ราวกับรู้จักกันมาก่อนอย่างไม่สบอารมณ์นัก เพราะจากภาพที่เห็นมันทำให้เข้าใจว่า เวลานี้กำลังมีไอ้หนุ่มชะตาขาดคิดจะมาเลื้อยใบทะเบียนสมรสของเขา แม้ไม่พอใจ แต่เขาก็มีวุฒิภาวะพอที่จะไม่แสดงความเกรี้ยวกราด จนสร้างความลำบากใจให้เธอ

“คุณมีธุระอะไรกับภรรยาของผมไม่ทราบ”

คำถามห้วนสั้นและไม่เป็นมิตรทำให้ชยีนหันขวับไปทางต้นเสียงทันที

“มองเหร! ไม่ใช่สิ ผู้กองภูริช เอ่อ...ผู้พัน” ชยีนหักท่ายอดดีตู่ปรับรับด้วยคำเรียกที่ยังไม่คุ้นนัก

“เรียกผมภูริชก็ได้”

“ครับ คุณภูริช”

คำเรียกขานเต็มไปด้วยความเกรงใจอยู่ในที ทำให้ออดิตส่ายล้นจอมกวนจ้องคนตรงหน้าอย่างพิลึก

“คุณมาทำอะไรที่นี่” เขาถามพลางเหลือบมองช่อดอกไม้อย่างไม่ไว้ใจ

“เราไปคุยกันที่ห้องพักของฉันดีกว่าไหมคะ” แพทย์หญิงนภัสชลเอ่ยเมื่อเห็นว่ามิสสายตาคนบริเวณนั้นมองมาบ่อยครั้ง เมื่อคนถูกชวนพยักหน้า เธอจึงเดินนำไปก่อน โดยมีภูริชเดินเคียงคู่อยู่ไม่ห่าง

ระหว่างเดินไปยังห้องพักของแพทย์หญิงนภัสชล ภาพภูริชที่แสดงความรักและเอาใจใส่ภรรยา ทำให้คนที่ทำหัวใจหล่นหายมาหลายปีนึกอิจฉาความรักที่ออกมาอยู่ในทุกอย่างก้าวของพวกเขา จนอดตั้งคำถามกับตัวเองไม่ได้ว่า ตลอดหลายปีมานี้เขามัวทำอะไรอยู่

‘ชยีนเอ๋ย...แกมันหน้าโง่จริงๆ’ เมื่อตอบคำถามนั้นไม่ได้ เขาก็ก่นด่า

ตัวเองที่โง่เขลาอยู่กับความคิดอันคับแคบจนปล่อยให้เวลาล่วงเลยมานาน

พอเข้าเขตสวนตัว ภูริชเลื่อนเก้าอี้ให้พอดีตั่งปรับตามมารยาท แล้วเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวที่ว่าง พอชยีนั่งลงภูริชจึงมองไปยังดอกไม้ช่อใหญ่ที่อีกฝ่ายหอบอยู่อย่างทะนุถนอมราวกับมันเป็นสิ่งของล้ำค่าที่นำมาทำนัลให้คนสำคัญ

“คุณหอบดอกไม้มาเยี่ยมใครอะ” นายทหารชี้หวงถามอย่างไม่อ้อมค้อม

“ผมมาเยี่ยมหมอ...”

“ที่โรงพยาบาลมีหมอป่วยด้วยเหรอครับ” เขาหันไปถามภรรยา

“ไม่ใช่ค่ะ”

“ผู้กอง อย่าบอกนะว่าคุณหอบดอกไม้ช่อนั้นมาเยี่ยมเมียผม”

คำถามนั้นทำให้ชยีนึกมองช่อดอกไม้แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาคนถาม

“ถ้าผมจะหอบดอกไม้มาเยี่ยมเธอ คุณมีปัญหาอะไรขึ้นหรือ”

“มีสิ ผมไม่ชอบให้ผู้ชายหน้าไหนชื้อดอกไม้ให้เมีย เพราะนั่นมันเป็นหน้าที่ของผม” ภูริชตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

“ใจเย็นๆ คุณภูริช” พอเห็นสีหน้าจริงจังของนายทหารหน้าเข้ม ชยีนจึงรีบยกมือขึ้นปราม

“ถ้าอยากให้ผมกินน้ำแข็งแทนน้ำเดือด คุณก็รีบบอกมาซะว่าไอ้ดอกไม้ชิ้นนี้ตั้งใจเอามาให้ใคร”

“ผมมาหาหมอสิ” เพราะไม่อยากยั่วอารมณ์อีกฝ่าย ชยีนจึงรีบบอกจุดประสงค์ของเขา

“หมอสิ!” สองสามีภรรยาทวนชื่อบุคคลที่ชายหนุ่มต้องการพบพร้อมกัน

“ใช่ ผมตั้งใจมาหาเธอ”

“หมายความว่ายังไงอะ” นักสชลถามขณะหันไปทางสามี

“ผมรักหมอสิ”

“อะไรนะ!” ทั้งสองอุทานขึ้นพร้อมกัน

“ทำไมพวกคุณต้องตกใจด้วย”

“คุณกำลังบอกว่ารักเพื่อนฉัน ถ้าไม่ให้ฉันตกใจแล้วจะให้ฉันทำ
ยังงี้” นภัสชลถามกลับทั้งที่ยังไม่หายจากอาการตกใจ

“คุณก็ดีใจสิครับ” คนที่มองเห็นแต่ถนนสายความรักโรยด้วยกลีบ
กุหลาบตอบด้วยสีหน้าจริงจังอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“เดี๋ยว! ผู้กอง คุณไปรักหมอลีตอนไหน” ภูริชถามขึ้นบ้าง

“ก็ตั้งแต่ที่คุณพาหมอลีแยกไปนั่นแหละ ผมกับเธอผจญความเป็น
ความตายร่วมกันมา คงไม่แปลกใจไหมที่ความรักของผมมันจะเริ่มขึ้น
กลางสมรภูมิรบ เพราะจะว่าไปความรักของพวกคุณก็คงเริ่มจากจุดนั้น
เหมือนกัน”

“ความรักของผมเริ่มต้นจากความลึกซึ้ง และที่สำคัญมันเกิดมา
ยาวนานกว่านั้น ผู้กอง ผมไม่รู้ว่าความรักของคุณเริ่มจากอะไร หากคุณคิด
ว่าเพียงแค่ได้ร่วมเป็นร่วมตายกับผู้หญิงคนหนึ่งแล้วที่กักท้าวคือความรัก
บอกตรงๆ ว่ามันเชื่อยาก”

“ใช่ค่ะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเหตุการณ์เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายนั้นจะทำให้
คุณรักหมอลี อีกอย่างตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ก็ผ่านมาหลายปี คุณบอกว่า
รักหมอลีแต่ไม่เคยโผล่มาให้เห็น หรือว่าความจำเสื่อมเลยเพ็งนึกได้ค่ะ”
นภัสชลมองหน้าอีกฝ่ายด้วยสายตาไม่เชื่อถือ

“หมอลีพูดถูก คุณบอกว่ารักเธอ แต่ตลอดหลายปีมานี้ไม่เคยแสดง
ตัวหรือทำอะไรที่แสดงออกถึงความรักที่มีต่อเธอ แล้วอยู่ๆ วันนี้ก็โผล่มา
บอกรักพร้อมกับบอกไม้ซื่อนี่เหียนะ ดูหนังโรแมนติคมากไปหรือเปล่าสหาย”
ภูริชมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกับภรรยา

“การที่ผมไม่เคยแสดงตัวนั้นเพราะผมยังไม่พร้อม คุณก็น่าจะรู้ว่า
สถานการณ์ในตอนนั้นมันไม่เอื้ออำนวย และอีกอย่างเวลานั้นผมบาดเจ็บ
สาหัส หลังจากคุณพ่อยอมวางมือจากอำนาจ รัฐบาลได้เข้ามาบริหารจัดการ

อะไรหลายๆ อย่าง รวมถึงการใช้ประโยชน์จากเหมืองแร่ทองคำ และเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ หลังจากรักษาตัวระยะหนึ่ง ผมกับเต๋อจึงถูกส่งไปฝรั่งเศส แม้การไปของพวกเขาจะไม่ใช่ในฐานะผู้ลี้ภัย แต่มันก็เป็นการไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในผืนแผ่นดินที่เราไม่เคย” ชยีนเล่าตามความเป็นจริง

“ผมพอทราบเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายอำนาจนั้น และผมก็ดีใจที่สถานการณ์ในผืนแผ่นดินของคุณเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น”

“ผมก็หวังว่ามันจะดีขึ้น ตลอดหลายปีมานี้ผมพยายามสร้างรากฐานให้ตัวเองและผู้ใต้ปกครอง พวกเราละทิ้งถนนสายอุดมการณ์และวางอาวุธที่ชี้ให้เห็นกับคนชาติเดียวกันอย่างไร้ทิศทาง แล้วมุ่งเข้าสู่ถนนสายการค้าเพื่อสร้างความมั่นคงให้ออนาคตที่รออยู่ พวกเราต้องทำงานกันอย่างหนักเวลาทุกวินาทีที่มีความสำคัญต่อทุกชีวิตที่ผมต้องรับผิดชอบ แม้ผมจะมีความสำคัญ แต่ผมก็ไม่อาจจะทิ้งความรับผิดชอบเพื่อไปไขว่คว้าความสุขแห่งตน”

คำบอกเล่านั้นทำให้คนที่ให้ความสำคัญกับหน้าที่ความรับผิดชอบเข้าใจได้ไม่ยาก ด้วยเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้ฝังจิตวิญญาณไว้ในแผ่นดิน ภูริชจึงมองอดีตคู่ปรับซึ่งเขารู้ซึ่งเป็นอย่างดีว่าในหัวใจอันเข้มแข็งนั้นรักพวกพ้องพี่น้องและแผ่นดินมากแค่ไหนด้วยความนับถือ

ชยีน...ถึงอย่างไรก็ยังเป็นชยีน

“เพื่อพวกพ้องและแผ่นดิน ผมรู้ว่าคุณคงแบกภาระมาอย่างหนักหนาสาหัสเลยทีเดียว” ชายหนุ่มวางมือลงบนหัวไหล่บึกบึนแล้วตบเบาๆ อย่างเข้าใจ

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกับการสร้างฐานรากให้ชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิม พวกคุณอาจไม่เชื่อว่าผมจะรักหมอลีจริงๆ แต่ถ้าคุณเคยยืนอยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย ได้แต่นอนฟังลมหายใจชะเผ่วอย่างสิ้นหวัง แล้วอยู่ๆ มีใครสักคนตะโกนบอกให้คุณรักษาลมหายใจไว้ สำหรับหมอ เมื่อฟังแล้วคงไม่รู้สึกละอะไร เพราะสองมือนั้นคงรักษาชีวิตคนมาแล้วนับไม่ถ้วน แต่

สำหรับคนที่กำลังสิ้นหวัง สิ่งที่ยื่นเข้ามามันมีความหมายยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด คราแรกผมพยายามบอกตัวเองว่าสิ่งที่รู้สึกนั้น แท้จริงแล้วคือความรู้สึกผิด และการติดค้างบุญคุณ แต่เมื่อเวลาผ่านไปผมจึงเข้าใจว่านั่นคือความรักต่างหาก”

“กว่าจะเข้าใจคุณใช้เวลานานไปหรือเปล่าคะ”

“โธ่...หมอ คุณก็รู้ว่าเวลานั้นสถานะของผมกับเธอแตกต่างกันมากขนาดไหน ความต่ำต้อยนั้นทำให้ผมต้องเจียมตัว”

“พวกคุณคิดกันได้แค่นี้เองหรอคะ” หญิงสาวเหมารวมไปถึงคนที่เคยเจียมตัวจนน่าหมั่นไส้เข้าไปด้วย และคำพูดนั้นก็ทำให้ภูริชยิ้มน้อยๆ

“การที่ผมคิดแบบนี้ก็เพราะไม่อยากให้หมอรู้สึกน้อยหน้าใคร”

“ข้อนี้ผมเห็นด้วยกับผู้กองนะ” ภูริชสนับสนุนคำพูดของชิน เพราะตัวเขาเองก็เคยรู้สึกแบบนี้เหมือนกัน

“บางครั้งผู้หญิงก็ไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่าความรักที่มั่นคงหรอกนะคะ”

“แต่ในมุมมองของผม ความรักที่มั่นคงก็ต้องวางอยู่บนฐานของความมั่นคงอื่นๆ ด้วย และวันนี้ผมก็มีทุกอย่างพร้อมแล้ว”

“ฉันรู้สึกอยากดีใจกับหมอจังเลยนะคะ ที่ว่าคุณจะพร้อมก็ใช้เวลาหลายปีเลยทีเดียว” น้ำเสียงของหญิงสาวกึ่งประชด

“ผมก็พยายามสร้างมันอย่างรวดเร็วที่สุดแล้วนะหมอ”

“ก็ดีใจคะ เพราะอย่างน้อยมันก็ได้ใช้เวลาสร้างเท่าชั่วอายุขัยของคุณ”

คำพูดสวนกลับนั้นทำให้ภูริชเหลือบไปมองผู้กองหน้าดูแล้วเลิกคิ้ว

เป็นไง ผู้กองหน้าดูกับคำพูดอันคมกริบยิ่งกว่ามีดผ่าตัดของคุณเมียได้ยืนแล้วเจ็บชนิดกรีดลึกไปถึงตับไตไส้พุง เผลๆ ทะลุย่นไส้ตั้งเลยไหมล่ะ

๓

อดีตผู้กองหน้าดุเล่าเหตุการณ์ที่เคยผ่านมา รวมถึงความรักที่เกิดขึ้นฉบับลงอย่างไม่ปิดบัง ยิ่งพูดคนฟังก็ยิ่งรู้สึกอบอุ่นหัวใจ สายตาสองคู่ที่มองเขาอย่างไม่วางเนื้อเชื่อใจในคราแรกเริ่มเปลี่ยนไป เมื่อแน่ใจว่าชยีนมีความรักที่มั่นคงต่อวริสา นักสชลหันไปมองภริชคล้ายต้องการแนวร่วม พออีกฝ่ายพยักหน้า เธอจึงถอนใจแล้วพูดว่า

“ถึงแม้ฉันจะเป็นเพื่อนสนิทของหมอลี และต่อให้ฉันสนับสนุนความรักของคุณ แต่สุดท้ายคนที่ตัดสินใจก็คือหมอลี”

“ข้อนั้นผมทราบดี วันนี้ผมจึงตั้งใจเดินหน้ามาทวงถามความรัก และหวังไว้อย่างเต็มเปี่ยมว่า ความรักของผมจะได้รับโอกาสจากเธอ”

“ผมขอเอาใจช่วยนะผู้กอง ขอให้คุณประสบความสำเร็จอย่างที่ตั้งใจ”
ภริชช่วยพร

“ขอบคุณที่เข้าใจผม” ชยีนยิ้มให้ทั้งคู่อย่างเป็นมิตร

รอยยิ้มของชยีนทำให้สองสามีภรรยาหันมองหน้ากัน แล้วเบนสายตากลับไปจ้องใบหน้าคู่คนที่เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนอย่างน่าอัศจรรย์นั้นด้วย

ความทิ้ง

“คุณยิ้มเป็นด้วยหรือคะ” เพราะไม่เคยเห็นชยีนในมุมละมุนละไมมาก่อน จึงทำให้มันสลดเพลอหลุดคำถามออกไปอย่างยั้งไว้ไม่อยู่ และคำพูดนั้นก็ทำให้รอยยิ้มของชายหนุ่มขยายกว้างกว่าเดิม

“อะไรทำให้ผมคิดว่าผมยิ้มไม่เป็นครับ” ชยีนถามน้ำเสียงกึ่งขบขัน

“ก็ฉันไม่เคยเห็นคุณยิ้มมาก่อน ตอนอยู่ที่หมู่บ้านสีหน้าของคุณเรียบเฉย จริงจัง และดูดันจนอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าคุณยิ้มเป็นไหม”

“เวลานั้นผมคงจริงจังกับภาระหน้าที่มากไปหน่อย อีกอย่างสถานะของผมในเวลานั้น รอยยิ้มมันไม่มีความจำเป็นเท่ากับความเฉียบขาด” คำพูดของนักสลดทำให้ชยีนอดนึกถึงคำแนะนำของซาเยร์ไม่ได้...ตกลงรอยยิ้มมันมีความสำคัญขนาดนั้นเลยหรือ

“แล้วตอนนี้ล่ะคะ คุณคิดว่าอะไรมีความจำเป็นมากกว่ากัน ระหว่างรอยยิ้มกับความเฉียบขาด”

“เท่าที่เห็นจากสีหน้าของพวกคุณทั้งสอง ผมคิดว่ามันคงมีความจำเป็นมากเสียวละ นอกจากนั้นก่อนจะมานี้ซาเยร์ก็บอกให้ผมหัดยิ้มเหมือนกัน”

“ซาเยร์ก็มาด้วยหรือคะ”

“ครับ แต่ผมไม่ให้มาวุ่นวาย กลัวจะเสียเรื่อง ตั้งแต่ออกจากป่าไ้อ์ลิงนั้นมันป่วนเก่งขึ้นทุกวัน”

คำบอกเล่านั้นทำให้คนฟังเลิกคิ้ว เพราะนึกไม่ออกว่านายทหารคนสนิทของผู้กองหน้าดุซึ่งมีบุคลิกเหมือนผู้เป็นนายราวกับโคลนนิ่งกันมา จะป่วนคนตรงหน้าด้วยอารมณ์แบบไหน

“เวลาทำให้พวกคุณดูเปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะคะ” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงของคนตรงหน้า

“ใช่ครับ เวลาทำให้อะไรๆ เปลี่ยนแปลงไป แต่น่าแปลกนะครับที่ความรู้สึกลับางอย่างมันไม่เคยเปลี่ยนไปเลย โดยเฉพาะความรู้สึกมันคงที่ที่เรา

มีให้ใครสักคน”

นักสตรูฐีก็อบอุ่นใจอย่างประหลาดกับคำพูดจริงจังเต็มไปด้วยการรอคอยนั้น

“ฉันเชื่อแล้วล่ะว่าคุณมีความมั่นคงต่อหมอลี และเท่าที่สังเกต ฉันคิดว่าความรู้สึกรอคอยนั้นมันไม่ได้มีแค่คุณ แต่...วันนี้โชคยังไม่ได้อยู่ข้างคุณหรอกนะค่ะ” หญิงสาวเอ่ยพร้อมกับถอนใจเบาๆ ให้เส้นทางความรักของทั้งสองที่ยังคงเป็นเหมือนเส้นขนาน

“หมายความว่ายังไงครับ” ชยินถามขณะจ้องสีหน้าหม่นลงของคนตรงหน้าอย่างไม่สบายใจ

“เวลานี้หมอลีไม่ได้อยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ”

“อะไรนะครับ! เธอไม่อยู่?”

“ใช่ค่ะ”

“เธอไปไหนเหรอครับ” เขาถามอย่างกระตือรือร้น

“หมอลีเดินทางไปทำหน้าที่แพทย์อาสาในแอฟริกาได้ กว่าจะกลับมา ก็อาจจะหนึ่งอาทิตย์หรือนานกว่านั้น”

“อะไรนะ! ไปทำหน้าที่แพทย์อาสาในแอฟริกาได้! ให้ตายเถอะ ในไทยไม่มีคนไข้ให้รักษาแล้วหรือไง ผมละเชื่อเลยจริงๆ” คราวแรกเขาคิดว่าเธออาจจะออกไปทำหน้าที่แพทย์อาสาอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ไม่คิดจริงๆ ว่าเธอจะไปไกลถึงขั้นข้ามทวีปไปอีกซีกโลกหนึ่ง

“คนไข้มีอยู่ทุกที่นั่นแหละค่ะ แต่บางพื้นที่ก็มีข้อจำกัด ทำให้มีผู้คนมากมายรอคอยโอกาส พวกเขาต้องการหมอและจำเป็นต้องได้รับการรักษา ผู้กองก็เคยเผชิญหน้ากับความจำเป็นนั้นมาแล้ว น่าจะเข้าใจดีนะคะว่าความหวังของคนที่ยืนอยู่บนความสิ้นหวังนั้นมันน่าเศร้าขนาดไหน” นักสตรูฐีตอบคำถามนั้นด้วยหัวใจของคนเป็นหมอที่มีอุดมการณ์ฝังอยู่ทุกขณะจิต

“ถ้าหมอทุกคนคิดได้แบบคุณคงดี” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างนับถือความดีงามในหัวใจเธอ

“หมอมทุกคนก็คิดเหมือนกับดิฉันนี่แหละค่ะ เพราะต่างก็ต้องการเห็นคนไข้หายจากอาการเจ็บป่วย ส่วนหมอบางคนที่ไม่ได้ออกหน่วยแพทย์อาสา ใ้ว่าพวกเขาจะรักสบายและไม่เสียสละ แต่ความพร้อมของคนเรานั้นแตกต่างกัน ทุกคนย่อมมีเหตุผลและหน้าที่ของตน” หญิงสาวพูดในฐานะคนที่เป็นหมอ

“ได้ยินแบบนี้แล้วผมรู้สึกนับถือในความเสียสละของหมอสิ และแน่นอนว่าผมจะสนับสนุนให้เธอได้ทำงานที่เธอรักอย่างเต็มที่ และพร้อมจะช่วยเหลือทุกอย่าง โดยเฉพาะด้านการเงิน”

“ถ้าคุณรักหมอสิ คุณก็คิดถูกแล้วว่าพร้อมสนับสนุนและเดินอยู่บนถนนสายเดียวกับเธอ” ภูริชเอ่ยอย่างผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อน

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อไปคะ” นภัสชลถามอย่างเห็นใจในความรักของชายหนุ่ม ที่พอเริ่มต้นก็มีระยะทางเป็นอุปสรรคเสียแล้ว

“ผมจะตามเธอไปครับ”

คำตอบที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นนั้นทำให้คนฟังถามย้ำอย่างคาดไม่ถึง

“อะไรนะคะ!”

“ผมจะไปแอฟริกาใต้ หมอพอทราบไหมครับว่าเธอไปที่ไหน” ชยินตอบไปโดยไม่ได้ใช้เวลาในการตัดสินใจเลยแม้แต่น้อย

“คุณแน่ใจหรือคะว่าต้องการตามหมอสิไปจริง?”

“แน่ใจสิครับ ผมปล่อยเวลาให้ล่วงเลยมามากพอแล้ว เวลานี้ผมพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อแสดงความตั้งใจจริง วันนี้ผมเดินทางไกลเพื่อมาหาเธอ และพร้อมเดินทางไปทุกๆ ที่ ต่อให้ไกลสุดขอบฟ้าผมก็จะไปตามหาเธอ”

คำพูดที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ นั้นทำให้คนฟังถึงกับน้ำตาซึมด้วยความปลื้มใจ

“ฉันอยากให้สิได้ยินสิ่งที่คุณพูดในวันนี้ เอาละ ถ้าคุณแน่ใจ ฉันก็

ยินดีจะให้ข้อมูล คุณชยีน ฉันหวังว่าการไปของคุณจะช่วยให้ हमอลีพบกับความสมหวัง ตลอดหลายปีมานี้ฉันรู้ค่ะว่าเธอคิดถึงและเฝ้ารอใครคนหนึ่งอยู่” นภัสชลพูดไปตามสิ่งที่เธอพอรับรู้ได้จากการแสดงออกยามที่วิสาเผลอไผลในบางเวลา

“หากเป็นอย่างที่คุณพูด หวังว่าใครคนหนึ่งนั้นจะเป็นผมนะครับ” ชายหนุ่มเพิ่มความหวังให้ตัวเอง

“ฉันก็ภาวนาขอให้เป็นอย่างคุณ นี่ละสิ่งที่คุณต้องการ” นภัสชลยื่นกระดาษโน้ตที่เธอจดข้อมูลให้ชยีน

“ขอบคุณมากครับหมอ คุณด้วยผู้พัน ขอตัวก่อนนะครับ” ชายหนุ่มขอบคุณพร้อมกับเอ่ยลา

“ขอให้โชคดีนะค่ะ”

“โชคดีนะผู้กอง ขอให้ हमอลียอมรับความรู้สึกของตัวเอง ผมขอเอาใจช่วยและรอแสดงความยินดีอยู่ทางนี้นะครับ” ภูริชยืนเมื่อออกไป พอชยีนยื่นมือออกมากระชับ สายใยแห่งมิตรภาพอันบริสุทธิ์ก็ไหลผ่านเข้าสู่ความรู้สึกของทั้งคู่

เมื่ออดีตนักรบผู้ฟังจิตวิญญาณให้การพลิกผืนแผ่นดินเพื่อการปกครองอันชอบธรรมก้าวพ้นจากประตู นภัสชลจึงเดินเข้าไปหาอ้อมกอดอบอุ่นคุ้นเคยที่อ้ารออยู่ หญิงสาวสบโบหน้าลงบนอกแกร่งกำยำ ปิดเปลือกตาลงซึมซับความรักที่โอบล้อมอยู่รอบกาย และยิ้มอย่างเป็นสุขกับความรักของเพื่อนที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

การเดินทางไปแอฟริกาใต้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว เพราะไม่ต้องใช้วีซ่า และด้วยอำนาจเงินรวมถึงสถานะของชยีน ทำให้หลังจากนั้นอีกสองวัน เขากับซาเยร์ก็ปรากฏตัวอยู่ที่โจฮันเนสเบิร์ก ชายหนุ่มได้คนนำทางเป็นคนท้องถิ่นจากความช่วยเหลือของผู้ประสานงานโครงการ

เมื่อออกจากสนามบิน การเดินทางเป็นไปด้วยความราบรื่น กว่าที่จะ

ถึงหน่วยแพทย์อาสาที่ใช้เวลาหลายชั่วโมง เพราะอาสาสมัครแพทย์ต้องการให้การเข้ารับบริการทางการแพทย์เข้าถึงกลุ่มคนด้อยโอกาสที่อยู่ห่างไกลให้มากที่สุด

ตลอดเส้นทาง แม้ประเทศแอฟริกาใต้จะมีทิวทัศน์สวยงามแปลกตา และมีความเจริญด้านวัตถุรวมถึงความมั่งคั่งจากทรัพยากรอันล้ำค่า แต่ปัญหาด้านอาชญากรรมก็ทำให้ชยีนไม่ค่อยสบายใจนัก ด้วยความที่เป็นห่วงเธอ เขาจึงเร่งเดินทางมาให้เร็วที่สุด

เมื่อไปถึงหน่วยแพทย์อาสา ชยีนเห็นผู้คนมากมายยืนรอรับการรักษายืนเต็มทุกเตียง คนนำทางพาชยีนหนุ่มเดินไปยังเตียงหลังหนึ่งซึ่งมีขนาดเล็กกว่าเตียงอื่นๆ เมื่อไปถึง เขาพบเจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉินและอาสาสมัครแพทย์ที่เป็นคนไทยซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้าทีมกำลังคุยอยู่กับทีมงานคนหนึ่ง

หลังจากแนะนำตัวรวมถึงแจ้งการมาของเขา อาสาสมัครแพทย์คนนั้นซึ่งเขาทราบภายหลังว่าเธอเป็นแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านอายุรกรรม ได้พาเขาและซาเยร์ไปยังเตียงอีกหลังซึ่งมีคนรอรับการรักษายืนแน่นขนัด ภาพที่เห็นทำให้เขารู้สึกนับถือในความมุ่งมั่นของกลุ่มแพทย์และอาสาสมัครที่ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“ฉันว่าคนไข้ที่อยู่ห่างไกลตามชายแดนลำบากแล้ว แต่พอมาเห็นผู้คนที่นี่ ฉันคิดว่าพวกเขายังดูโชคดีกว่าเยอะเลย ว่าไหม” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น และคำพูดนั้นก็ทำให้ซาเยร์พยักหน้าเห็นด้วย

“ผมรู้สึกว่าคุณโชคดีขึ้นอีกเป็นร้อยเท่าเลยละผู้กอง”

“เวลานี้ฉันรู้สึกรักหมอนี้ขึ้นอีกเป็นร้อยเป็นพันเท่าเลยทีเดียว” ชยีนพูดขณะมองกลุ่มอาสาสมัครแพทย์ที่กำลังทำงานอย่างหนักด้วยความชื่นชม

“เห็นผู้คนที่ไม่ได้รับการเหลียวแลอย่างที่ควรเป็นแล้วรู้สึกหดหู่ยังงี้ก็ไม่วุ่นะครับ” ซาเยร์มองดวงตาที่มีความหวังเรื่องราวของชายชุดขาวที่เคยชินกับการปล่อยชีวิตให้ล่องลอยไปตามชะตากรรมอย่างเห็นใจ

“เมื่อไรที่ผู้มีอำนาจรู้จักแบ่งปันความเท่าเทียมไปยังคนในปกครอง

เมื่อนั้นความเจริญและความยากลำบากก็จะไม่กระจุกอยู่แค่ที่ใดที่หนึ่ง แต่
น่าเสียดาย เมื่ออยู่ในอำนาจพวกเขาจะมองเห็นแต่ความสุขของตัวเองเท่านั้น
และอำนาจมักจะอยู่กับคนที่ไม่รู้ว่าควรใช้มันอย่างไร นอกจากสนองความ
ต้องการของตัวเองและพวกพ้อง” คนที่ต่อสู้กับความเหลื่อมล้ำมานานวัน
มองความแตกต่างอย่างไม่เป็นธรรมด้วยความเศร้าใจ

ภาพการทำงานด้วยความเสียสละของอาสาสมัครแพทย์ตรงหน้า ทำให้ชินกวาดตามองหาแพทย์หญิงวิธา แล้วหยุดอยู่ที่หญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังนั่งจดอะไรบางอย่างอยู่บนโต๊ะ ด้านหน้ามีคนไข้เป็นหญิงผิวดำอ้วน ลุกน้อยอยู่ในอก

ขณะยืนรอหมอที่เดินหายเข้าไปในเต็นท์ ชินรู้สึกได้ว่าหัวใจเขาเต้นแรงขึ้นราวกับจะโลดออกมา จนรู้สึกขบขันตัวเองไม่น้อยที่ความตื่นต้ายินดีทำให้เขาเหมือนเป็นเด็กหนุ่มที่กำลังตกอยู่ในห้วงรัก

ดวงตาคมกริบทอดประกายอ่อนโยนขณะพยายามมองผ่านฝูงชนแน่นขนัดไปยังคนที่อยู่ในเต็นท์ ร่างสูงใหญ่ในอาการเรียบหรรษาเผย ยังคงยืนรออยู่ด้านนอกอย่างสงบ แม้ตลอดการรอคอยนั้นใจของเขาจะกระวนกระวายมากแค่ไหนก็ตาม

แม้บอกตัวเองว่าพร้อมเผชิญหน้ากับผู้หญิงที่กำหัวใจไว้หลายปี แต่พอเอาเข้าจริงๆ เขากลับรู้สึกประหม่ากับการพบเธออีกครั้ง ชายหนุ่มหลบตาลงมองยอดหญ้าตรงปลายเท้าพลางถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า

ซาเยร์มองท่าทางกึ่งล้ากึ่งกลัวของผู้เป็นนายอย่างขบขัน บอกไปใครจะเชื่อว่า ผู้กองหน้าดูผู้ไม่เคยกลัวแม้แต่ความตาย กำลังหวาดหวั่นที่จะเผชิญหน้ากับผู้หญิง อยู่ด้วยกันนานมากใน ช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อเขาไม่เคยเห็นชยีนให้ความสนใจสตรีหรือมีความรู้สึกอ่อนไหวให้ความรัก จวบจนชายหนุ่มพบกับแพทย์หญิงนัศชล ตัวประกันสาวแสนสวยที่มีสถานะแตกต่างกันชนิดจั่วจาลกับแกนโลก

เวลานั้นแม้ความรักจะก่อเกิด แต่หน้าที่และความรับผิดชอบ รวมถึงความไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง ทำให้หัวใจของผู้กองหนุ่มที่เพิ่งอ่อนระทวยให้แก่ความรักถูกปิดล็อกไว้อย่างแน่นหนา... จวบจนประตูความรักนั้นได้เปิดขึ้นอีกครั้ง และเขาเชื่อมั่นว่าจะเป็นรักสุดท้ายของชยีน เพราะตั้งแต่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา เขาไม่เคยเห็นอีกฝ่ายออกไล่ล่าความรักอย่างเอาเป็นเอาตายแบบนี้มาก่อน

ทั้งชยีนและซาเยร์ยื่นรอการปรากฏตัวของแพทย์หญิงวิสาด้วยความรู้สึกไม่แตกต่างกันมากนัก ตลอดการรอคอยด้วยระยะเวลาเพียงไม่กี่นาที ทว่าในความรู้สึกของชายหนุ่มกลับยาวนานราวกับผ่านไปแล้วนับชั่วโมง จนทำให้คนรอเริ่มร้อนรุ่มใจ

ดวงตาคมกริบเพ่งมองยอดหญ้าตรงปลายเท้า เลื่อนไปมองกิ่งไม้แห้งแล้วเลยไปยังใบไม้ที่ร่วงหล่นบริเวณนั้น จากนั้นจึงมาหยุดอยู่ที่รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดตาซึ่งผู้สวมกำลังเดินย่ำไปบนผืนหญ้าอย่างกระฉับกระเฉง

ชยีนไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของรองเท้าผ้าใบ ทำได้เพียงพยายามบอกตัวเองให้ระงับความตื่นเต้นไว้ ชายหนุ่มยิ้มทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่อย่างนั้น ขณะที่หัวใจเต้นตึกตักจนรับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือนตามจังหวะการเต้นของมัน

แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจรวมถึงเตรียมคำพูดมาอย่างดี แต่พอเอาเข้าจริง ชยีนกลับสับสนทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมดสิ้น สมองเริ่มชาวโพลนเพราะถูกความตื่นเต้นครอบงำ ขณะกำลังลำดับคำพูด เจ้าของรองเท้าผ้าใบที่ทำให้

หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำชนิดเลือดสูบฉีดเต็มอัตราก็มาหยุดอยู่ตรงหน้า
ในระยะห่างเพียงเอื้อมมือถึง

ชายหนุ่มพยายามระงับความตื่นเต้นโดยการมองไล่ขึ้นไปช้าๆ พร้อม
กันนั้นก็นึกหาคำพูดอันไพเราะเสนาะหูที่คิดว่า หากเอ่ยออกไปแล้วจะต้อง
สร้างความประทับใจให้แก่เธอ

ชยินรู้สึกรากับยืนอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้มานานาพรรณ กลิ่นหอม
อ่อนๆ จากน้ำหอมชั้นดีที่ลอยมาเตะจมูกทำให้ชายหนุ่มเพลอสุดดมแล้วลอย
ละล่องไปกับความหอมละมุนละไม ยามสายลมพัดโชยมาสัมผัสผิวกายเขา
ก็ยิ่งเคลิบเคลิ้มไปกับบรรยากาศซึ่งอบอวลอยู่ในห้วงรัก จนรู้สึกว่าการนี้
หัวใจของเขากำลังโอบอ้อมรอบกับกลีบดอกไม้ลอยล่องอยู่ในกระแสลม

ให้ตายเถอะ...ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าความรักทำให้โลกหยุดหมุนไป
ชั่วขณะ ชายหนุ่มบอกตัวเองแล้วปล่อยความรู้สึกให้ล่องลอยอยู่ในความฝัน
อันแสนหวาน

ขณะชยินดื่มด่ำอยู่กับความรักที่ใกล้สมหวัง ด้านซาเยร์ก็กำลังยืน
ปลงอนิจจังกับความจริงที่ผู้เป็นนายกำลังจะเผชิญในอีกไม่กี่วันที่ข้างหน้า
เขามองคนร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าหญิงสาวร่างอรรชรด้วยแววตาที่ขบขัน
กึ่งเห็นใจ แล้วถอนใจดังเฮ้อ!

“สวัสดิ์ครับ...หมอ...”

ชยินเงยหน้าขึ้น พอเห็นคนตรงหน้าเต็มตา ถ้อยคำมากมายที่ตั้งใจ
จะพูดออกไปก็ถูกกลืนลงคอ ดวงตาหวานฉ่ำเปลี่ยนเป็นเบิกกว้าง ในขณะที่
ที่ริมฝีปากอ้าค้างอยู่อย่างนั้น โลกที่เพิ่งหยุดหมุนเปลี่ยนเป็นโคลงเคลงใน
ทันใด ชยินมองหญิงสาวที่ปรากฏชัดเต็มตาด้วยสีหน้าที่ทั้งตกใจและงุนงง
ก่อนจะหันไปทางซาเยร์แล้ววกกลับมาจ้องเธอใหม่

“สวัสดิ์ค่ะ คุณต้องการพบดิฉันหรือคะ” เธอทักทายเขาด้วยสีหน้า
งุนงงไม่ต่างกัน

“เอ่อ...ผมต้องการพบหมอสิครับ”

“ค่ะ ดิฉันคือหมอลี ไม่ทราบคุณมีธุระอะไรกับดิฉันหรือคะ”

“เอ่อ...ผมคิดว่าน่าจะมีการเข้าใจผิด คือ...หมอลีที่ผมต้องการพบคือแพทย์หญิงวรวิสาครับ”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้คนที่กำลังงุนงงกับการปรากฏตัวของเขาร้องอ๋อขึ้นมาทันที

“อ้อ...คุณหมอลี” หญิงสาวทวนชื่อบุคคลที่อีกฝ่ายต้องการพบแล้วยิ้มกว้างขณะมองคนตรงหน้าด้วยสายตาที่คนถูกมองรู้สึกได้ไม่ยากว่า เวลาที่สีหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์หลากหลายของเขาคงตกไม่น้อยในสายตาเธอ

“ใช่ครับ ผมต้องการพบคุณหมอ ไม่ทราบว่าเธอสะดวกไหม” เขารู้สึกเหมือนเสียงตัวเองที่เปล่งออกไปนั้นแผ่วเบาราวกับคนหมดแรง

“หมอลีไม่ได้ร่วมเดินทางมากับคณะของเราค่ะ พอดีมีเหตุสุดวิสัยทำให้แพทย์ที่ต้องเดินทางไปเคนยาถอนตัวกะทันหัน โชคดีที่หมอลีขอวีซาลำรองไว้ ทางเราจึงเปลี่ยนให้คุณหมอร่วมเดินทางไปกับคณะอาสาสมัครที่เดินทางไปเคนยาค่ะ”

พอได้ยินว่าวีซ่าเปลี่ยนเส้นทาง ชยินถึงกับหุ้อตาลายด้วยความผิดหวังที่โถมเข้ามาอย่างฉับพลัน

“เธอไม่ได้อยู่ที่นี้หรือครับ” ชายหนุ่มแทบไม่ได้ยินคำถามของตัวเองรวมถึงคำตอบของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ถึงกระนั้นเขาก็ยังสอบถามรายละเอียดของอาสาสมัครแพทย์อีกกลุ่ม

หลังจากได้รับข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยแพทย์อาสาที่เดินทางไปเคนยา ชยินยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ในขณะที่หญิงสาวชื่อเดียวกับวรวิสาเดินกลับเข้าไปในเต็นท์ ดวงตาที่เต็มไปด้วยความหวังหลุบลงมองปลายเท้าด้วยความรู้สึกแตกต่างจากเดิมชนิดหวนเป็นขม

“ผู้กองจะเอาอย่างไรต่อ แต่ผมว่าเราน่าจะกลับไปตั้งหลักกันใหม่ คราวนี้คงต้องดูฤกษ์ดูชัยก่อนเดินทาง” ซาเยร์เอ่ยหลังจากปล่อยให้ผู้เป็นนายเต็มคำกับความผิดหวังอยู่ครู่ใหญ่

“ฉันจะไปเคนยา แกช่วยโทร. แจ้งเลขาฯ จัดการเอกสารเกี่ยวกับการเดินทางไปที่นั่นให้เร็วที่สุด ฉันจะกลับโปรยที่โรงแรม” แม้จะฟังลึมรสความผิดหวัง แต่เมื่อตั้งใจว่าจะตามเธอไปทุกที่ ชยินจึงไม่คิดย่อท้อต่ออุปสรรคที่ตาหน้าเข้ามาทดสอบ

“ผู้กองเอาจริงหรือครับ”

“แกเห็นฉันเป็นคนเล่นๆ หรือไง”

ซาเยร์มองท่าทางจริงจังของเจ้านายด้วยความเห็นใจ แม้ลึกๆ เขาจะไม่เห็นด้วยกับการที่ชายหนุ่มกำลังวิ่งตามความรักอย่างไร้ทิศทาง แต่เมื่ออีกฝ่ายยืนยันจะเดินหน้า เขาจึงไม่พูดอะไรอีกนอกจากแจ้งความประสงค์นั้นไปยังเลขาฯ และไม่ลืมนำไปว่าเอกสารที่ต้องการนั้นเร่งด่วนขนาดไหน ส่วนคนนำทาง หลังจากรับค่าจ้างเต็มจำนวน ก็ปฏิเสธที่จะกลับไปพร้อมกัน เพราะต้องการอยู่ช่วยงานกลุ่มแพทย์

พอโยนความกดดันไปให้เลขาฯ ซาเยร์ก็เดินตามผู้เป็นนายโดยทิ้งระยะห่างพอสมควร พอถึงรถขณะกำลังจะเปิดประตูฝั่งคนขับ เสียงโทรศัพท์ของชยินก็ดังขึ้น ชายหนุ่มเหลือบมองผู้เป็นนายดึงโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าแล้วกดรับสาย ก่อนจะหันหลังพิงตัวรถ มองผู้คนพลุกพล่านที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกลมาก

“ว่าไงลาฟัวร์” ชายหนุ่มทักทายปลายสายเป็นภาษาฝรั่งเศส

“เซตริก เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ”

ชยินทำหน้านิ่งเมื่อได้ยินเสียงรื้อนรนามาตามสาย

“เกิดอะไรขึ้น”

เขาถามกลับเสียงเข้มก่อนจะขยับตัวเมื่อได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายรายงาน แล้วหันไปมองหน้าคนสนิทที่เปลี่ยนจากอิริยาบถสบายๆ เป็นเตรียมพร้อม ซาเยร์มองสีหน้าเคร่งขรึมอย่างผิดปกติของผู้เป็นนาย พอขยับปากจะถามอีกฝ่ายก็ยกมือห้ามเสียก่อน

ซาเยร์มองสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเจ้านายด้วยความไม่สบายใจ จวบจน

อีกฝ่ายยุติบทสนทนา เขาจึงขยับเข้าไปถาม

“มีเรื่องอะไรหรือครับผู้กอง”

“เตโชถูกลอบยิงระหว่างเดินทางไปลียง”

เรื่องนั้นทำให้คนรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อรู้สึกตกใจไม่น้อย

“คุณเตโชถูกลอบยิง...เป็นไปได้ยังไง แล้วอาการเป็นยังไงบ้างครับผู้กอง” ซาเยร์ถามพลางทำหน้าไว้อย่างฉงนใจในข่าวที่เพิ่งได้รับ

“อาการไม่น่าเป็นห่วง โชคดีที่ลาปูร์อยู่ด้วย ไม่อย่างนั้นคงแย่” น้ำเสียงของชยินเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“มันเกิดขึ้นได้ยังไงครับ”

“ฉันก็ไม่รู้ เราคงต้องรีบกลับฝรั่งเศส” ชายหนุ่มตัดสินใจในทันที

“แล้วหมอล่ะครับผู้กอง”

“ฉันจะส่งคนไปดูแลเธอที่เคนยา เอาไว้เสร็จเรื่องเตโชค่อยว่ากันใหม่”

“ให้ตายเถอะ ทำไมฟ้าถึงได้กลั่นแกล้งผู้กองขนาดนี้ ให้มีความรักทั้งที จะเอากลับกุหลาบรอยให้หน่อยก็ไม่ได้” ซาเยร์เปรยอย่างเห็นใจ

“ถ้าฟ้าจะทดสอบความพยายามของฉันด้วยอุปสรรคเฮงซวยพวกนี้ฉันก็พร้อมสู้กับมัน ฉันไม่ล้มเลิกความตั้งใจง่ายๆ แน่” ชยินมองอุปสรรคที่เขากำลังเผชิญอย่างไม่ยอมแพ้ แม้เวลานี้เขาจำเป็นต้องถอยก็ตามที่

พอกลับถึงฝรั่งเศส ชยินพยายามความหาคัดสรรในมุมมีตัวเป็นใคร เพราะนับตั้งแต่ย้ายมาอยู่ฝรั่งเศส แม้ธุรกิจจะรุ่งโรจน์ขนาดไหน แต่งานของเขาก็ไม่ได้สร้างศัตรูทางธุรกิจ ตลอดจนสับดาห์เขาพยายามไล่ล่าหาคนร้าย จนในที่สุดก็ระแคะระคายว่า หมาที่ลอบกัดพวกเขาเป็นคนของนายพลลอซูซึ่งแทรกซึมอยู่ในกลุ่มผู้ลี้ภัยจากกลุ่มประเทศในแถบเอเชีย ซึ่งเป็นค่ายลี้ภัยที่ได้รับการดูแลจากรัฐบาลฝรั่งเศสเพื่อรอส่งต่อไปยังประเทศที่สาม

ในขณะที่ชยินแทรกซึมเข้าไปในค่ายผู้ลี้ภัยในฐานะผู้บริจาครายใหญ่

เขาได้รับสิทธิพิเศษจากรัฐบาล จึงทำให้การเข้าออกเป็นไปด้วยความสะดวก และได้รับการคุ้มครองราวกับเป็นบุคคลสำคัญ แต่การความหาเงมิดที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติและภาษาที่มีราวเจ็ดร้อยคนก็ทำได้ไม่ง่ายดายนัก

แม้จะส่งคนแทรกซึมเข้าไปในฐานะผู้ลี้ภัย แต่ด้วยข้อจำกัดหลายอย่างจึงทำให้การทำงานไม่ราบรื่นเท่าไรนัก เขาจึงจำเป็นต้องแวะเวียนเข้าไปอยู่บ่อยครั้ง ในรูปแบบของการไปเยี่ยมเยียนและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ตามความจำเป็น และวันนี้ก็เช่นกัน...

หลังกลับจากมอบสิ่งของที่จำเป็นให้กลุ่มผู้ลี้ภัยท่ามกลางอากาศค่อนข้างอบอ้าว ชยีนั่งอยู่ในรถยนต์คันหรู ระหว่างทางเขาเห็นรถของหน่วยแพทย์อาสาหลายคันติดธงสัญลักษณ์ของประเทศที่เข้าร่วมโครงการเล่นสวนเข้าไปในค่ายผู้ลี้ภัย แต่เขาก็ไม่ได้สนใจเพราะเห็นภาพเหล่านั้นจนชินตา จากนั้นก็เอนหลังพิงเบาะแล้วหลับตาลงอย่างเหนื่อยหน่ายกับความวุ่นวายที่ยังไม่จบสิ้น

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังทอดถอนใจอย่างเบื่อหน่ายกับวิถีชีวิตที่ยังคงวนเวียนอยู่กับเส้นทางที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งอย่างไม่สิ้นสุดนั้น อยู่ๆ รถที่ขับมาติดๆ ก็เฉลบลงข้างทางพร้อมกับที่มีเสียงกัมปนาทดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“ผู้กอง! เราถูกลอบยิง” เสียงนั้นเป็นของซาเยร์

“มันยิงมาจากทางไหน ส่งปืนให้ฉันด้วย” ชายหนุ่มถามขณะก้มลงยื่นมือไปรับปืนจากคนสนิท

“มาทั้งซ้ายและขวาเลยครับผู้กอง” ซาเยร์ตอบหลังจากนั่งฟังจนรู้ว่ามีวิถีกระสุนพุ่งมาจากทิศทางใด

“มีจำนวนมากน้อยแค่ไหน”

“ไม่ต่ำกว่าห้าคน” ซาเยร์ตอบอย่างชำนาญ

“พอฝ่าออกไปได้ไหม” ชยีนถามด้วยสีหน้ากังวล

“ถ้ามันไม่ส่องเราด้วยอาวุธหนักก็พอมีหวังครับผู้กอง แต่ผมว่างานนี้

เจ็ดสิบสามสิบ”

“ไอ้เจ็ดสิบสามสิบของแกคืออะไร”

“เจ็ดสิบคือเราตายเรียบครับผู้กอง ส่วนอีกสามสิบเผื่อบาดเจ็บสาหัส”
ซาเยร์บอกอย่างอารมณ์ดี

“หน้าสิ่วหน้าขวานจนจะลงนรกอยู่รำไร แกยังมีหน้ามาพูดเล่นอีกนะ ซาเยร์” แม้จะเผชิญภาวะกดดัน แต่ชยีนก็รู้สึกผ่อนคลายไม่น้อยกับความขี้เล่นนั้น

“ผมไม่อยากให้ผู้กองเครียดครับ เครียดมากๆ เกิดยิงพลาดมันจะเปลืองกระสุนเปล่าๆ” ซาเยร์ยังยกคิวปรามาสอีกฝ่ายอย่างทะล้น

“หุบปากของแกแล้วชี้เป้ามาว่าไอ้พวกลูกหมานั่นมันซุกหัวอยู่ตรงไหน ฉันจะได้ส่งมันไปลงนรกเร็วๆ” คนที่มีชีวิตคร่ำหวอดอยู่ในสนามรบออกคำสั่งเสียงห้วน

“สิบสองนาฬิกาสอง บนเนินนั่นหนึ่ง เก้านาฬิกาหนึ่ง แล้วก็ด้านหลังอีกหนึ่ง ผู้กองจะส่งตัวไหนก่อน ผมจะได้กระโดดออกไปเป็นเป้าให้” ซาเยร์รายงานอย่างคล่องแคล่ว

“ออกไปเป็นเป้าหมายคงถล่มแกจากทุกทิศ จุดที่พวกมันชุมนุมอยู่ห่างจากค่ายผู้ลี้ภัยไม่มากนัก ถ่วงเวลามันไว้ก่อน เสียงปืนดังขนาดนี้อีกไม่นานพวกทหารคงมา” ชยีนบอกอย่างมีความหวัง ขณะที่สายตาจับจ้องไปยังทิศที่มีคนกลุ่มหนึ่งกำลังฮึกเหิม เพราะคิดว่าตัวเองเป็นמצจุราชไล่ล่าควาชีวิตผู้คน